

**DŽEK
SLEJD**

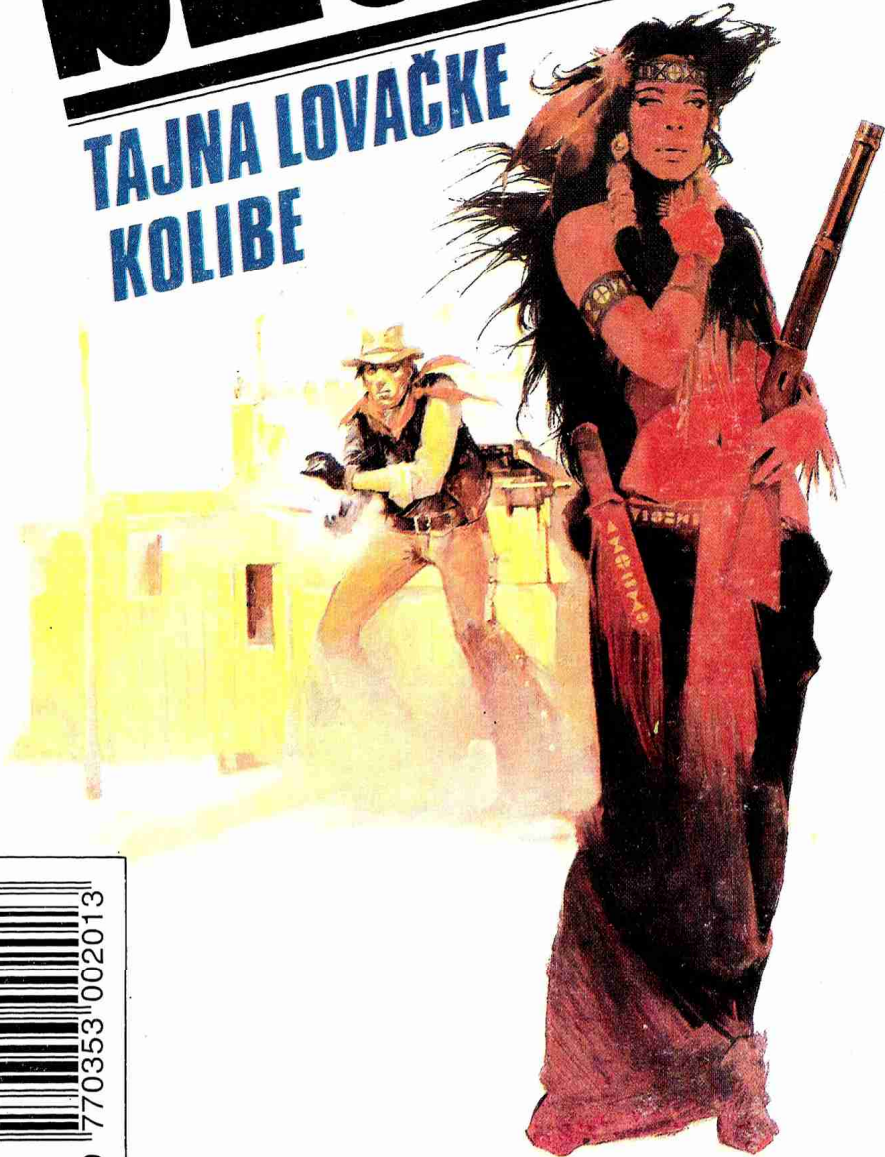
**BROJ
145**

ŠEJN

**CENA
22,00 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

**TAJNA LOVAČKE
KOLIBE**

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

★ ŠEJN ★

DŽEK SLEJD

TAJNA LOVAČKE KOLIBE

FORUM* MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 145

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

SECRET OF THE LODGE

Recenzija

Čamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija

Čamila KULINOVIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Magda KOLARŠ

Marta MLADENOVIĆ

Štampa

Tržište 8. VI 1991.

Izdaje „FORUM-MARKETPRINT“, DD izdavačka delatnost, Novi Sad, Radnička 32

Štampa DP „FORUM“ „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala: Jack Slade – SECRET OF THE LODGE

Copyright: 1976. by Towe Publicitions INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje svrstava se u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91.)

U dnevnoj sobi lovačke kuće nastao je kaos. Izgledalo je kao da su svi prisutni pomahnitali, kao da je svako svakog hteo da ubije. Pucnji su praštali, a noževi sevali. Povici su odjekivali a prozorska okna pucala. Vrata se otvoriše naglo, a strujanje vazduha ugasilo je poslednje četiri sveće.

Onda je nastala pritiskujuća tišina. Na jelenskim kožama koje su ovde služile kao zastirke ležala su nepomično tri čoveka. Mesečina koja je prodirala kroz prozor osvetljavala je ukočeno lice Alfreda de Sota.

Iz mračnog ugla između teškog hrastovog ormana i kožne sofe pojavila se vitka prilika. Bila je to Kasandra de Soto. Haljina joj je bila pretvorena u krpe.

– Bože moj, pa on je mrtav! – procedila je užasnuta. – Simone, znaš li ti šta to znači? On je mrtav, Simon! Šta ćemo sada činiti?

Simon je upravo okrenuo ostalu dvojicu na leđa. Lagano se uspravio. Stajao je u mraku, na mestu do kojeg nije dopirala mesečeva svetlost. Od Kasandre ga je odvajalo samo tri koraka. Između njih je ležao Alfredo de Soto.

– I ova dvojica su mrtvi! – kazao je Simon žustro. – Objasničemo kako se sve to odigralo. Niko nas ne može okriviti za ubistvo. Oboje smo dejstvovali u nužnoj odbrani.

Kasandra je energično odmahivala glavom.

– Nije to baš tako jednostavno, Simon – tvrdila je uzbuđeno. – Ti nipošto nisi bio prisutan ovom događaju. U protivnom bi svi tvrdili da smo nas dvoje zajednički planirali ubistvo. Ne smeš biti upleten u tu stvar, Simon. Ni po koju cenu! Inače bi stigao na vešala!

– A ti?

– Meni se neće dogoditi ništa. Zašto bih ja došla na pomisao da ubijem svog strica?

– A nasledstvo, Kasandra?

– Njega mi niko ne može osporiti, imam pravo na njega!

– Ako tebe osude za ubistvo strica, drugi će se dokopati tih miliona.

Približila se osvetljenom delu prostoriije. Nekoliko krpica nije baš mnogo pokrivalo njeno telo. Bio je to očaravajući prizor ali time sada Simon nije bio okupljen. Bio je iskusan čovek i znao tačno šta je ovde bilo u igri. Kasandra, međutim, to nije shvatila.

– Baš zbog toga što sada mogu slobodno raspolagati svojim nasledstvom niko se neće usuditi ni da me ogrebe – tvrdila je Kasandra. – Ti očigledno nemaš pojma šta znači imati u zaleđu nekoliko miliona.

– A ti očigledno pogrešno ocenjuješ naše pravosuđe – tvrdio je Simon Baret. – Naši sudovi postupaju podjednako sa svakim ako je reč o ubistvu. Shvati to konačno, Kasandra! Ti se nalaziš u prilično gadnom položaju!

– Ali ja ne snosim ni najmanju krivicu za ono što se ovde odigralo! – vikala je gnevno. – Prestani već jednom da crtaš đavola na zidu. Nas dvoje uopšte nismo krivi za smrt ovih ljudi. To ti znaš tačno!

– Ali mi nemamo nikakvih dokaza, draga! – uveravao je Simon. – Činjenica je da su tvoj stric i ova dvojica mrtvi, oni sa kojima si krenula zajedno u lov ovamo u ovu lovačku kuću. Nas dvoje smo upravo ovu kolibu naznačili kao mesto našeg sastanka. Podsetiću te, trebalo je da deluje kao puka slučajnost. Ti si htela da tvog strica i tutora Alfreda upoznam na taj način. Trebalo je da izgleda kao slučajan susret. Drugim rečima, trebalo je da izgleda kao da se nas dvoje ne poznajemo već izvesno vreme i – volimo! Sve bi se onda razvijalo na najbolji način, naravno, pod pretpostavkom da je naš plan uspeo. Verovatno bi mi uspelo da se sprijateljim sa Alfredom de Sotom i ubedim ga u to da me prihvati kao tvog budućeg supruga. Verovatno me ne bi, kao sve dosadašnje momke, posmatrao samo kao lovac na nasledstvo. Kažem možda bismo dobili njegovu saglasnost koja nam je neophodna jer još nisi punoletna. Istina, kao tvoj tutor i stric mogao nam je zajednički put posuti teškim kamenjem. Uostalom, poznato je da su vaši odnosi veoma napeti. O tome se govorka već duže vreme. Zbog toga se lako može roditi sumnja da si ti stvari „sredila“ po kratkom postupku jer više nisi mogla izdržati pritisak. Došlo je po ko zna koji put do oštre rasprave između vas a onda si, recimo, nahuškala dvojicu lovaca na njega. On se branio i uspelo mu je, opet recimo, da ih ustrelji obojicu. No i ti si imala revolver, Kasandra! Ti si strica ustrelila hladnokrvno! Govorim ti sve ovo da bi shvatila kakva sumnja može pasti na tebe.

– Da moglo bi se posumnjati na mene, – prihvatila je. – To je upravo razlog zbog kojeg ti treba da iščezneš što pre. Ima ljudi, njih nekoliko, koji znaju za naše ljubavne odnose. Ako se sazna da si bio prisutan smatraće to zaverom nas dvoje. Tada bi teško neko mogao poverovati da je bilo onako kako jeste... Ako ja budem, ne pominjući tebe, ispričala približno kako je bilo svako će mi poverovati.

– Da si ti izašla na kraj, sredila trojicu? – izrazio je sumnju Simon Baret.

– Bila su samo dvojica – ispravila ga je devojka. – Moj stric je, konačno, bio na mojoj strani kada su me ona dvojica napastvovala. Hteo je silom da ih spreči u tome, pa je došlo do puškaranja. Naravno da sam i ja pucala jer sam htela da pomognem svom stricu. Do đavola, Simon, pa to je veoma uverljiva priča!

– Uprkos tome ljudi će se kolebati, podozrevaće.

– Pa neka ih, nek podozrevaju – kazala je gnevno. – Idi sada po svog konja, Simon. Jaši što brže možeš nazad u Zapatu! Ti ni po koju cenu ne smeš da budeš umešan u ovu stvar. Hajde, pohitaj! Ja

ću rano ujutro krenuti na naš ranč. Odande ću poslati glasnika do šerifa u Zapatu. Tada će stvari krenuti redovnim tokom.

Simon Baret je klimnuo glavom. – Izgleda da si u pravu, Kasandra. To je, doista, jedina mogućnost. Verovatno nećemo imati još i neočekivanu posetu?

– Ja sa tim čak računam! – kazala je nestrpljivo. – Pre nekoliko dana je Valo nagovestio da bi veoma rado ponovo učestvovao u pravom, velikom lovu. Na tu pomisao došao je sasvim spontano kada je prisustvovao mojim pripremama da provedem nedelju dana u divljini. Kazao je da će stići za nama čim okonča odbranu jednog konjokradice. Radi se o Flojdu, sinu Abe Džeksona.

– Taj pasji sin!? – procedi Simon kroz zube.

– Valo tvrdi da će uspeti da mu izdejstvuje slobodu – promrmlja Kasandra. – Za to mu stari Džekson plaća honorar od 5.000 dolara.

– Ima para pa može!

– A moj dragi rođak će opet postići uspeh jer je dosta vredan i sposoban advokat.

– Ti misliš da bi se on mogao pojaviti ovde još večeras? Pa skoro je već deset sati!

– Moj rođak je spreman na sva moguća iznenađenja, mislim ona koje priređuje drugima. Možda uopšte neće doći. Nije se baš često držao dogovora. Inače je dobar momak!

Lice Simona Bareta se zgrči. Nije voleo da Kasandra hvali druge muškarce jer bi ga obuzimala užasna ljubomora. Čak ni kada se radi o rođacima. Kasandri bi se moglo pripisati sve! Uostalom, slušao je već svakojake priče o njoj.

Kasandra de Soto je bila poznata po svojoj vreloj krvi. Već je nekolicini mladih momaka zavrтела mozak i unesrećila ih. No Simon je pred tom činjenicom najradije zatvarao oči. Uostalom, znao je da mnogi neuspešni i razočarani udvarači hoće da preteraju i izmišljaju. I Simon Baret je bio zaslepljen, jer se do ušiju zaljubio u ovu temperamentnu lepoticu.

Kasandra je obišla stričevo nepomično telo i prišla Simonu. Stavila mu je ruke na ramena.

– Ti doista ne možeš da ostaneš, dragi! Veruj mi, bilo bi mi draže da ostaneš, ali to ne možemo dozvoliti ni pored najbolje volje. – Simon Baret je prećutao primedbu koja mu je bila na vrh jezika a odnosila se na njenog rođaka. Znao je da je on podmukli pasji sin i da mu je jedino stalo do milionskog nasleđstva i moći koje to bogatstvo može da donese. Ako bi Kasandra bila uklonjena s puta, optužena za ubistvo, sve bi pripalo Valu! Da kaže tako nešto u ovom trenutku bilo je besmisleno, jer bi Kasandra bila jednostavno gluva za to! Poljubili su se nekoliko puta a onda je Simon odjahao. Kasandra je izašla pred kolibu i pratila ga pogledom. U glavi su joj se rojile neprijatne misli. Naravno vezane za događaje u kolibi. Mičila je činjenica da ona baš u celoj stvari nije bila ne-dužna...

Tog dana su od jutra do smiraja jahali kroz planinu. Kasandra, njen stric Alfredo i dvojica lovaca Rik Malden i Sam Kelok,

dvojica iskusnih lovaca na divlje zveri, poznati u celom kraju. Oni su, naravno, uz novčanu naknadu čuvali pašnjake velikih rančera od vukova, kojota i drugih zveri. U kasno popodne vratili su se u kolibu iz koje su svakog jutra kretali u nove poduhvate, u lov po Komanča planinama. Toga dana su ozbiljno desetkovali čopor vukova pa je Alfredo do Soto predložio da ovaj lovački uspeh obeleže na lovački način.

To se i dogodilo. Još sat pre nego što se mrak spustio pojeli su srneće pečenje i popili velike količine vina. Kasnije su se mašili viskija i drugih žestokih pića, kojih je ovde bilo u izobilju. Jer, istini za volju, ovo i nije bila lovačka koliba, nego pre lovački zamak, što se za prebogatog Alfreda de Sota podrazumevalo. Slavlje je održano u velikoj dnevnoj sobi, opremljenoj teškim hrastovim nameštajem, kožnim naslonjačima i krznima životinja prostrtim po podu.

Dvojica lovaca su bili smeli momci, nalik na Indijance. Rik Malden je svirao na mandolini a onda su naizmenično plesali i raspoloženje je iz časa u čas bivalo sve opuštenije. Čak je i stric Alfredo pevao sa njima i smeja se. Taj, inače tako strog i zagrižen čovek, pokazao se sada u drugačijem svetlu. Kasandra se radovala tome, uverena da je upravo takvo raspoloženje najpogodnije da ga upozna sa Simonom Baretom, koji je kao slučajnu trebalo da naiđe.

Kasandra je činila sve da podgreje raspoloženje. Uostalom, ona nikada i nije bila uzdržana niti tužna. Međutim ta dvojica lovaca mora da su pogrešno shvatila njeno ponašanje kao i njene šaljive dvosmislice. Najednom su postali nametljivi i nasilni. I to na veoma neprijatan način. Pokušali su da Kasandri strgnu odeću a ona se naravno branila. Kada je njen stric pokušao da se umeša dobio je žestok udarac pesnicom pa je ostao da leži nepomično. No to je trajalo samo dvadesetak sekundi a onda je urlajući don Alfredo dočepao revolver. Od tog trenutka je situacija postala smrtno ozbiljna. Baš u tom času je i Simon Baret hrupio u lovačku kolibu.

Svi su pucali, pa i Kasandra, koja je munjevito uspela da se dokopa oružja. Nije, istina, znala da li je pogodila nekoga. U opštem haosu je bilo veoma teško uočavati pojedinosti. Sve se odigralo suviše brzo. Na kraju je mogla još samo da vidi trojicu mrtvih! Tek tada je njen razum počeo da radi mirnije. Shvatila je da smrt njenog strica može imati neprijatne posledice po nju i po Simona Baretu. Zbog toga ga je i naterala da odjaši brzo u Zapatu. Htela je da isprika kako se sve to odigralo s tim da prećuti Baretovo prisustvo, kao i činjenicu da je izazivala dvojicu lovaca.

Odjednom su je iz razmišljanja trgnuli pucnji, a zatim prodran krik. Stajala je kao ukočena a onda odjurila u spavaću sobu i skinula sa sebe pocepanu odeću. Obukla je lovačko odelo, koje je tog dana i nosila u lov. Nije htela da neko primeti šta se ovde dešavalo pre pucnjave.

II

Vało de Soto skloni durbin s očiju koje su ga zbolele od dugog posmatranja lovačke kolibe.

– Prokletstvo! Nije se odvijalo onako kako sam zamislio. Nešto je uskočilo s čim nisam računao!

Dva jahača s njegove leve i desne strane slegnula su ramenima. Radilo se o hladnim tipovima, škrtim na rečima, koji niti govore mnogo niti postavljaju pitanja.

– Kako izgledaju stvari sa tog mesta, gazda? – najzad je upitao mršavi Nek Giš.

– Moj stari je pogođen – odgovorio je Valo. – Isto tako i Rik i Sam, koliko mogu da procenim. Nisu se držali onoga što su obećali. Trebalo je udesiti sve tako da su moja rođaka i moj otac uzajamno jedno drugom oduzeli živote. To je trebalo da posvedoče ona dvojica. Tako smo se sporazumeli, zar ne?

– Da, takav je bio dogovor – potvrdio je bradati Rok Davson. – Kakvu li su tu glupost počinila ona dvojica?

– Došao je neki neočekivani posetilac – kazao je Valo leđeno. – Poznajem ga. On već nekoliko meseci živi u Zapati. Čini mi se da vraški dobro poznaje moju malu rođaku. No, o tome do danas nisam imao pojma. Mora da su se dogovorili, s tim da izgleda kao slučajno. Zove se Simon Baret!

– Simon Baret! – ponovi Rok Davson. – On je Pinkertonov čovek, gazda. Najbolje je da ih oboje sredimo!

– Nemoguće! – procedio je Valo odmahujući rukom.

– Ali, gazda, pa ti si theo da svoju rođaku pošalješ na onaj svet?

– To je trebalo da obave ona dvojica lovaca. Sada moram da bitno izmenim plan. Kasandra će kasnije doći na red. Pazite dobro vas dvojica, uzećete Bareta na nišan! Ustrelite ga! Samo što nije odjahao, verovatno u pravcu Zapate. Krenite da biste ga mogli preteći i sačekati!

– Što se ne oženiš Kasandrom, gazda?

– Zbog toga što mi je rođaka

– Pa to nije zabranjeno, gazda.

– Ona me neće. To mi je već sasvim jasno stavila do znanja. To se vas, uostalom, uopšte ne tiče! Krenite već jednom! Kada vam bude pred cevima uradite to odmah, po kratkom postupku!

Dvojica plaćenih ubica su stigla do pogodnog mesta između dve stene i izvadi puške iz futrole. Nije trebalo čekati dugo. Čuli su topot kopita a onda se, obasjana mesečinom ukazala silueta jahača.

– Pusti oružje! Ja ću to, nemoj trošiti metke! – kazao je Dobson. Važio je za sigurnog, dobrog strelca. Slučaj je ipak hteo da metak ne pogodi Bareta u srce nego u rame. U odlučujućem delu sekunde njegov konj je načinio neočekivan pokret kao da ga je nešto uplašilo.

Simon Baret je prvo osetio žestok udarac u gornjem delu tela, a tek onda čuo pucanj. Kao da ga je pogodila neka nevidljiva pešnica. No, pribrao se veoma brzo jer mu nije bio prvi put da se nađe u takvoj situaciji. Izvukao je nogu iz leve uzengije i kliznuo uz

telo konja držeći se grčevito za grivu. Strahovao je samo da će ga u potrazi za najpogodnijim skrovištem savladati slabost i da će pasti onesvešćen. Najzad se dokopao pogodnog skrovišta i iz bisaga izbukao potreban pribor za previjanje. I flašu viskija takođe. Veći deo sipao je po rani a ostatak ispio. Bol je privremeno popustio. Uprkos svemu, bio je siguran da će napadači iz zasede sigurno doći. Ti vukovi sasvim izvesno imaju određeni cilj pa ga neće izgubiti iz vida.

Simon Baret je mislio na Kasandru. Bile su to strašne misli koje nije uspevao da odagna. Devojci je pretila opasnost kao i njemu. Postojalo mu je sve jasnije da noćasnji događaji nisu bili slučajni. Komadi su se sastavljali u celovitu sliku. Uspeo je u mislima da ih spoji. To je Simon naučio još dok je radio za poznatu detektivsku kuću Pinkerton.

*

Kasandra je spustila pušku kada je prepoznala jahača koji je izranjao iz mraka. Na mesečini je mogla raspoznati lice.

– Valo! – uzviknula je s olakšanjem. – Sreća da si došao. Moli-la sam se da tako bude!

Valo de Soto je skočio iz sedla i uzeo je u naručje.

– Čuo sam pucnje – kazao je zabrinuto. – Šta se dogodilo, Kasi? Gde su ostali?

Kasandra se odvojila od njega i pokazala prema kolibi.

– Kaži nešto, zar ti se oduzela moć govora?

– Pođi sa mnom, Valo!

Stigli su u dnevnu sobu. Valo klonu na kolena pored tela svog oca. Delovao je potreseno. Kao da nije mogao da shvati i primi istinu.

– Bože moj! – šaputao je. – Bože moj! – Bilo je to sve što je izustio. Delovao je kao čovek koji je izgubio razum zbog bola. Kasandra je čekala ćutke. Bila je uverena da reči utehe sada ne bi bile primerene.

Valo se tek posle nekoliko dugih minuta okrenuo prema njoj – Zašto Kasi, zbog čega? – prošaputao je.

Oslovljavo je Kasi, a osim njega samo je tako zvao njegov otac. Za sve ostale je bila Kasandra. Na taj način se u odnosima između porodice de Soto i ostalih smrtnika uspostavljala distanca. Oni su veoma mnogo držali do svog plemićkog porekla. Zbog toga je u osnovi i bilo nemoguće da se uda za Simona Bareta. Da se uda za sasvim običnog čoveka, tako reći neispisan list!

– Zbog čega, Kasi? – pitao je ponovo jer je devojka ćutala i dalje. – Imaš li neko objašnjenje?

Odmahnula je glavom. Valovo dobro odglumljeno stanje očajanja i žalosti prešlo je i na nju. Oči su joj bile pune suza.

– Baš smo današnji lov zalivali jer je bio uspešan – šaputala je. – Tvoj otac je povremeno, rado popio malo više. Ovde se baš izdašno nalivao. Smejalo se, pilo i pevalo. Onda su odjednom Rik i Sam najedno poludeli. Hteli su sasvim izvesno da me obore na leđa. To

je stricu Alfredu bilo previše. I sam znaš kakav je bivao kada se razbesni. Prvo im je pretio samo rečima a onda se mašio revolvera. To...

Zaječala je i pokrila lice rukama. – O bože, Valo, bilo je užasno... Ne mogu da se setim pojedinosti. Za sada samo praska i pucnja. Ne, samo pucnja... Jedan od njih je skinuo opasač. Da to je bio Rik. On je svirao mandolinu. Odjednom mu se u ruci stvorio nož. Toga još mogu da se setim.

Valo se uspravi. Gledao je svoju rođaku nekako mračno.

– A ti, Kasi? Šta si ti radila?

– Ja sam se bacila u najbliži zaklon. Ovde iza sofe. Tek kada je nastupila tišina izašla sam iz zaklona i tada ih videla kako leže. Sva trojica...

Ponovo je zajecala. I ona je svoju ulogu odigrala odlično. To je izgleda bila porodični dar.

– Čuo sam druge pucnje! – kazao je Valo. – Bio sam oдавde udaljen jednu milju ili čak manje. Mora da su dolazili iz pravca juga. Imaš li pojma šta bi to moglo da znači?

Naravno, u pitanju se osećao vrebajući prizvuk ali je to Kasandri promaklo.

– Ne, ne znam. I ja sam čula pucanj. Zbog toga sam dokopala pušku i izašla napolje. No tada si se ti iznenada pojavio, Valo. Šta ti misliš? Da nije možda potera koja je ovde u blizini na tragu razbojnika?

– To bi bilo moguće Kasi – kazao je. – No ne možemo se brinuti o tome. Sada imamo dovoljno svojih problema. Prvo mi je potrebno jedno piće. Poslaću ljude napolje. Razmislićemo kako da sve ovo objasnimo. Moramo to javiti šerifu!

– To je jasno!

Kasandra je mislila na Simona Baretu i kolebala se da li da sve poveri svom rođaku. Možda je to bolje? Valo je, sa svoje strane očekivao takvo priznanje, primetivši da se ona koleba zbog nečega. Istovremeno se pitao da li su dvojica njegovih ubica obavila posao. Veoma je strahovao od toga da je Simonu Baretu možda uspelo da umakne. Ta neizvesnost mu je kidala nerve. Tako napet natočio je još jedan viski. Pogled mu je odlutao do Kasandrine pripijene lovačke bluze i želja ga je obuzimala. Najradije bi je bacio na postelju. Znao je veoma dobro kakvu vatru nosi u svom telu ta, još uvek maloletna, lepotica. Tu su prvi put okusili u ambaru još dok su oboje bili nedorasli. U senu. Za oboje je to bila prva noć avantura te vrste. No od pre godinu dana stvari su se promenile. Njihovi putevi su se potpuno razišli od kada su se viđali samo sporadično, budući da je on studirao na istoku – hteo je da postane advokat. U to vreme je Kasandra upoznala druge mlade ljude. To je Valo saznao od svojih špijuna.

Kada je pre godinu dana ponovo namamio u ambar u seno i uspeo da ostvari svoj cilj, nipošto nije bilo kao nekada kada je za nju to bila samo nepoznata oblast puna tajni i izazova.

Oboje su postali drugačiji. Pre svega Kasi. Odmah je osetio da joj on nije dovoljan. Mora da su postojali drugi koji su joj nudili

znatno više i više joj značili. Od tada ga je savladala bezmalo životinjska ljubomora. Nikada, naime, nije mogao da podnese da iko bude bolji od njega bez obzira na kom polju. Od same pomisli da je tako bivao je bolestan, provodio besane noći. Zbog toga ga je sada kada je video tako izazovnu i poželjnu spopao užasan bes. Do đavola s njom, ima i drugih lepih žena! Kada neko ima mnogo novca ne mora da brine o tome! Da, novac! To je Valu bio sadržaj života. Istina, zarađivao je dobro kao poznat, uspešan advokat, a znao je i druge tajne izvore koji su mu donosili znatno više novca nego njegovim kolegama.

Valo de Soto je uspevao da dobije i izgubljene slučajeve i to mu je donelo glas o nepobedivosti. Naravno, ostajala je tajna kako je to uspevao. Šuškaloo se ponešto ali se ništa nije moglo dokazati. Pored slave hteo je i da se dočepa novca. No do njega je mogao doći samo preko Kasandrinog leša. Ako nju isključi iz igre mogao je da vlada ovde kao veliki kralj. Sanjao je o tome da postane jednog dana najmoćniji i najbogatiji čovek u državi.

Na putu za ostvarenje tog cilja nije mu stajala samo Kasandra nego i njegov rođeni otac. No njega sada više nije bilo. Otpao je njegov uticaj, glas strogog, oštrog ali pravičnog čoveka. Nikada nije dozvolio da i dotakne nasledstvo koje je pripadalo Kasandri. Preuzeo je tutorstvo nad njenim imetkom kada je njegov brat umro od neke podmukle bolesti. Bio je dosledan u tome da ščuvaa devoojčin imetak.

Ta prokleta doslednost! To ga je činilo neomiljenim i kod Kasandre. Jednostavno, gotovo spartanski život bio je njegov ideal, ako se izuzme malobrojno veselo opijanje i zabava. On bi sigurno i posle Kasandrinog punoletstva smatrao svojom svetom dužnošću da budno pazi na njen imetak i na to da kći njegovog jedinog brata ne pođe stranputicom. Kasandra je bila ne samo izuzetno temperamentna nego i lakomislena. Zbog toga je u poslednje vreme između nje i strica dolazilo do čestih i dugih rasprava, pa je Valo i došao na pomisao da to iskoristi.

Da je sve teklo po Valovom planu njih dvoje bi ležali mrtvi u kolibi a dva svedoka, lovci, bi dali izjavu da je došlo do užasne svađe između njih dvoje, između strica i bratanice. Osim toga bilo je još priličan broj drugih osoba koje bi potvrdile da je do toga moralo doći. U to bi se svako mogao mirno zakleti bez straha da će počiniti krivokletstvo. No sve se odigralo drugačije. Zbog onog pasjeg sina Simona Bareta! Gde li je on sada? Da mu nije uspeo da umakne dvojici okorelih plaćenih ubica?

– Znaš Kasi, muči me nešto... – kazao je ne dovršivši misao.

– Šta to Valo? Zbog čega ne kažeš sve što misliš? – insistirala je devojkaa. – Nas dvoje doista ne bi trebalo da imamo tajne jedno pred drugim.

– Pa ovaj... – proslovio je najzad Valo, tobož očinski ozbiljno. – Ako baš hoćeš da čuješ, onda izvoli. Ali se ne smeš ljutiti, Kasi. Obećaj mi! Ono što ću ti reći, kazaću kao advokat, a ne kao rođak. Moramo na kratko zaboraviti da smo u srodstvu. To je zbog odnosa sa mojim ocem. Oni nisu bili najbolji, što je mnogim ljudima po-

znato. U poslednje vreme su između vas veoma često izbijale svađe. Shvataš li sada šta hoću da kažem?

– Shvatam, Valo. Ali kunem ti se da nikada nisam ni pomislila na to da ubijem strica Alfreda. Nisam ga volela, to priznajem. Ponekad sam čak i osećala mržnju prema njemu. Ali mi je pomisao na bilo kakvo nasilje bila daleka i strana. Kunem ti se!

Valo se blago osmehnu da bi je umirio i pomilovao je po kosi.

Verujem ti Kasi, ali svaki čovek ima neprijatelja. Mogu da zamislim glasine u koje ću najverovatnije i ja biti uvučen.

– Zbog čega, Valo? Pa ti sa tom stvari nemaš baš ništa?

– Jedna devojka i tri odrasla muškarca!? Posmatraj tu činjenicu iz ugla jednog muškarca, koji nije prijateljski raspoložen prema tebi. Mogle bi da se ispredaju svakojake priče.

– Neka se raspredaju, Valo!

– Nemoj to uzimati tako olako, rođako! – upozorio je. – Moramo biti oprezni, Kasi!

– Zbog čega strahuješ za sebe, to mi još nisi objasnio, Valo?

– Zna se takođe da između mene i mog oca nije uvek sijalo sunce. A ja jesam ovde, Kasi! Moramo misliti i na to. Borba protiv glasina je mahom uzaludna. To je žalosna, ali proverena istina.

– Ti ćeš već uspeti da središ stvari na najbolji način, Valo. Ako si za tolike druge uspeo da se izboriš, umećeš to isto i kada su naši interesi u pitanju.

– Mislim da ću... – najednom se trgnuo.

– Kasi, šta je sad ovo?...

Devojka je sledila njegov pogled sve do mesta na kojem se zaustavio. Osetila je kako je podilazi jeza. Kao da joj je ledeni obruč stegao srce. Previdela je nešto. Nije pomišljala na to da još jednom posle svega proveri ima li izdajničkih tragova. Sada je bilo prekasno. Morala je da pogleda istini u oči.

Imam je, pomislio je Valo likujući.

– Šta je, Valo? – pitala je pokušavajući da deluje opušteno.

Nagnuo se nad već osušenu mrlju krvi na svetlom krznu na podu. Na njemu su se jasno videla dva otiska noge, zapravo muških čizama. Valo se lagano uspravio i pogledao svoju rođaku.

– Nisi mi kazala istinu, Kasi! – odmahivao je glavom uz izraz prebacivanja. – Što nisi? Zbog čega si prećutala da si ovde bila sa nekim, da nisi bila sama?

– Ja, ja...

– Ne uzrujavaj se! – umirivao je Valo. – Imala si za to svoje razloge. No sada bi bilo bolje da govoriš istinu. Mi ćemo ove tragove naravno ukloniti. To je bar jasno. Njih šerif Norton ne mora da vidi. Ostaće sve među nama. Ili možda smatraš da ću te ostaviti na cedilu, Kasi? Ma šta se dogodilo, biću uvek iza tebe.

Uzdahnula je duboko i pogledala ga puna zahvalnosti.

– O, Valo ne znam ni sama zbog čega sam ti to prećutala. Molim te oprost mi bila sam sva van sebe. Nisam htela da te nepotrebno opterećujem. Zbog toga sam mislila da je bolje da ne znaš.

Prišao joj je i spustio ruke na ramena.

– Ne treba da brineš, Kasi. Ono što se ovde doista odigralo ostaće naša tajna. Samo mi molim te reci ko je to bio.

Kassandra je odjednom osetila olakšanje ali i iscrpljenost.

– Bio je to Simon Baret – kazala je oklevajući. – Poznaješ li ga?

– Do sada još ne ali se nadam da ću ga uskoro upoznati. – Pri tom je mislio da je Baret do ovog trenutka već mrtav. – Onda ću lakše da okrenem igru u drugom pravcu draga rođako.

– Dogovorili smo se da dođe ovamo – pričala je. – Simon je došao u trenutku kada su se ona dva lovca bacila na mene. Slučajno baš tada.

– I onda je on naravno pucao, zar ne?

– Da!

– Onda je on slučajno mogao ubiti i mog oca.

– Moglo je biti i tako! – kazala je Kassandra. – A mogla sam ga i ja pogoditi. Ne znam.

– Znači i ti si pucala?

Devojka je potvrdila. Onda mu je uzbuđeno ispričala, sve kako se i dogodilo.

Valo de Soto je pažljivo slušao svoju rođaku i pri tome bio uveren da je Simon Baret već stigao u pakao.

III

Simon Baret nije bio u paklu ali ga nije delilo mnogo od toga. Lebdeo je negde između sna i jave. Obrisi stenja oko njega činili su mu se kao deo onog sveta u koji je zakoračio. Najednom opazi dve spodobе koje očigledno nisu bile priviđenja nego gola surova stvarnost. Kada je jedan od njih hteo da podigne pušku i dokrajči Baret, drugi lukaviji ubica reče:

– Štedi olovo čoveče. Treba prvo da utvrdimo šta imamo protiv Vala u rukama. Možda saznamo nešto od ovog momka. Nešto što bi bilo značajno za nas.

– U pravu si. To nije loša ideja, Rok.

– Nemam poverenja u Valo de Sota – promrsi Davson. – Onaj ko ubija sopstvenog oca, spreman je i na sve drugo.

– Najbolje je da se pretvaramo kao da hoćemo da mu pomognemo. Davson ga je grubo gurnuo nogom da bi okrenuo. Baret je udario pri tom ranjenim ramenom o tle i kriknuo od žestokih bolova.

– Dočepali smo te, Baret! Znali smo da ne možeš umaći!

Simon Baret je znao da mu je odzvonilo, da se radi o minutima i da će ga ovi tipovi ubiti. S mukom se delimično uspravio i naslonio leđima na stenu.

– Slutio sam da će biti tako – kazao je ječeći. – Imate li gutljaj viskija možda...

– Čemu sve ovo? – pitao je Baret pošto je otpio nekoliko gutljaja žestokog pića iz čuture. – Kome je to toliko stalo do mog skalpa?

– Nama dvojici – uzvрати Mek Giš. – Kome bi inače?

– Ne govorite besmislice – promrsi Simon Baret kroz zube. – Zar mislite da mi je nekoliko gutljaja viskija pomutilo razum? Vi uopšte ne izgledate kao drumski razbojnici koji ubijaju nekog za šaku dolara ne misleći više o tome. Budite fer momci. Znam da je sa mnom gotovo. Ako ne crknem od ove rane vi ćete me dokrajčiti. To je vezano za milione porodice de Soto. Budite iskreni ja i onako to više nikome ne mogu reći.

Ubice se složiše. Baret je govorio jezikom koji su oni poznavali veoma dobro.

– Dobro si to sagledao, Baret. – kazao je Mek Giš. – Raduje me da si uvideo stvari. No, možda te i nećemo ubiti. Još ćemo razmisliti o tome.

– Ja nemam šta da vam ponudim – uzdahnu Baret. – Ako vam je do velikih para, moraćete se i dalje držati sotone.

– To smo i učinili i činimo i dalje. Ne treba ti govoriti o kom se to čoveku, kojeg nazivaš sotonom, radi.

– Valo de Soto – procedi ranjenik. Video je da su obojica klimnula glavom.

– Znači sve je on ovo smislio.

– Plan mu je bio drugačiji. Ali pošto si ti neočekivano naišao nešto se moralo izmeniti. U stvari trebalo je da budu mrtvi stari de Soto i njegova nećaka. Sada je on kod svoje male nećake i čeka da joj skoči za vrat čim bude saznao da si ti mrtav.

– Zar hoće da je ubije? – upitao je Baret.

– Ne verujem. Ima on druge paklene planove. Suviše je opasno čak i po njega, da je usmrti.

– Shvatam – kazao je Baret sa gorčinom. – Taj prepređeni zlikovac ume veoma vešto da ljude spasava vešala pa prema tome ume isto tako i da ih pošalje u ruke dželatlu. Ja sam to slutio, ali mu njegova nećaka veruje slepo. I vas dvojica radite za tako podmuklog tipa. Zar vam to ne znači ništa?

– To nam je posao – odgovorio je Davson uz hladan osmeh. – Mi još nikada nismo imali tako velikodušnog gazdu kakav je on. On nas bukvalno obasipa novcem.

– Sve dok vas ne bude uzeo na nišan – prošaputa Baret. – Zar tu mogućnost niste uračunali?

– Bez brige, mislili smo na sve. Nego, Baret, od tebe teško možemo dobiti bilo šta. Mislili smo istina da nam možeš dati neku zanimljivu ponudu. Ali i sam si priznao da od tebe ne možemo naslediti ništa. Popi to piće do kraja. Biće to poslednje u životu pa uživaj.

Ranjenik je, videvši u Mek Gišovoj ruci nož, upitao:

– Zašto ne metkom nego nožem? – Metak bi mi bio draži.

– Metak diže previše buke! – kazao je Mek Giš smešeći se ledeno.

Rezigniran, pomiren sa sudbinom Simon Baret odloži flašu. Ruka ubice se podiže i dugo sečivo noža blesnu na mesečini. Jedna reč kao prasak prolomi se tišinom – STOJ!

Mek Giš se nije dao zaustaviti. Srećom Simon Baret je shvatio situaciju, bacio se ustranu i čuo prvi pucanj. Mek Giš kriknu i za

nese se. Rok Dayson je munjevito ispalio nekoliko metaka iz svoje „vinčesterke“. Čovek koji je tako neočekivano naišao ispalio je sam još jedan jedini metak. Ciljao je kundak Davsonove puške ali je metak malo skrenuo s te putanje i odbacio Davsona do njegovog pajtaša. Sada su obojica ležali zgrčeni jedan uz drugog.

Simon Baret se opet uspravi u sedeći položaj i nasloni leđima na stenu. S nevericom je piljio u visokog čoveka u crnoj odeći koji mu je prilazio lagano. Za Baretu je to bilo nešto kao san priviđenja. Međutim bila je stvarnost. Poznavao je tog čoveka.

Pred njim je stajao Šejn!

*

Šejn je bio odeven kao sveštenik. Nosio je šešir širokog oboda i dugi crni haljetak koji je od grla do čizama bio zakopčan. Oko vrata je imao belu kragu kao što je uobičajeno kod sveštenika. Nije nosio revolver. Jedino oružje bila mu je „vinčesterka“ koju je ležerno držao u ruci.

Nevoljno se sagnuo nad dvojicu ubica i kratko ih pogledao a onda se obratio Simonu Baretu.

– Malopredašnji pucanj me je privukao – kazao je. – Tvoja sreća da su te na neuobičajen način hteli da pošalju na onaj svet, Simone. Veoma me interesuje tvoja priča, amigo.

Simon Baret se osećao kao ponovo rođen. Ni traga više od umora koji ga je samo nekoliko minuta ranije bio savladao.

– Šejn! – uzviknuo je. – Još uvek ne mogu da verujem. Kako si samo dospeo ovamo? Kako je to moguće?

– Samo mirno, amigo! Krajnje je vreme da ti se rana previje kako treba. Idem po konja.

Šejn se ulogorio na pola milje od ovih stena. Razmišljajući o svemu, Šejn nije imao šta da prebaci sebi. Prvog je ustrelio da bi spasao prijatelja u neposrednoj smrtnoj opasnosti a sa drugim se očigledno nije moglo pregovarati, pucao je odmah. Baret mu je bio najbolji prijatelj kojeg je imao. Nije znao šta se ovde zbiva i otkud Simon baš ovde. Ipak slutio je da svi ti događaji imaju neke veze sa njegovim zadatkom. Najnovijim zadatkom koji mu je postavila Sedma brigada. Trebalo je da se bavi izvesnim mladim advokatom Valom de Sotom po nalogu koju je brigada dobila od ministarstva za pravosuđe iz Vašingtona. Taj mladi advokat je uspeo da dobije mnoge naizgled izgubljene procese. Sumnjalo se da su ti uspesi ostvareni ne baš zakonskim i ispravnim sredstvima. Pre bi se reklo da je u pitanju zavera u koju su umešani mnogi uticajni ljudi, ali je Valo de Soto bio najverovatnije centralna tačka oko koje se sve okretalo.

Šejn je trebalo da ispita stvari u ovom kraju ali veoma oprežno pa mu je zbog toga preporučeno da se ovog puta, izuzetno, preruši u sveštenika. Valo de Soto se predstavljao, naime, kao izuzetno pobožan čovek koji namerava da u Zapati izgradi crkvu i zaposli sveštenika. Tako prerušen Šejn bi, prema tome, imao najbo-

Ije šanse da mu se približi i da najlakše motri šta se u ovoj oblasti Zapate događa ispod mirne površine.

Uostalom, zašto ne za promenu jednom i kao sveštenik? Šejn je bio u ovoj odeći tek četiri dana i morao je svake večeri tamo gde je noćivao da pere svoje krute bele kragne. Za svaki slučaj imao je i nekoliko rezervnih u svom prtljagu. Moglo bi se čak reći da se oseća baš dobro u toj novoj ulozi. Pustio je bradu koja mu je donekle izmenila lik i pribavila mu više uvažavanja. Uostalom, svuda su ga primali ljubazno iako istina i sa prikrivenom porugom što mu uopšte nije smetalo.

Sada se nalazio na de Sotovoj zemlji, ogromnom prostranstvu od nekoliko stotina kvadratnih metara u čijem središtu se nalazio jedan od najvećih rančeva u Teksasu. U stvari, Šejn je još prethodne večeri nameravao da stigne u grad Zapata na obali Rio Grande, međutim dan je bio izuzetno lep pa je proveo nekoliko sati na obali jednog potoka plivajući i uživajući u nedinutoj prirodi. Nije mu se preterano žurilo. Mogao je i dan kasnije da stigne u Zapatu.

Dogodilo se, međutim, drugačije. Pitao se da li će moći još neko vreme da uživa u novoj ulozi sveštenika. Šanse baš nisu bile velike. Kada se vratio sa konjem Simon Baret je bio zaspao. Smešio se u snu što je ukazivalo na činjenicu da sanja nešto lepo. Šejn ga nije budio nego je lagano i pažljivo očistio ranu i stavio zavoj. Naravno, već pri prvom dodiru se Simon probudio ali je hrabro ćutao sve vreme.

– Tako, a sad mi možeš ispričati tu priču, amigo – kazao je Šejn. – Samo kratko, veoma sam nestrpljiv.

Simon Baret je to doista obavio kratko i vešto jer je to umeo kao retko ko.

– Sada si u toku – kazao je na kraju. – Hteo bih da znam zbog čega si sada postao sveštenik?

– Nas dvojica u ovom kraju imamo zajedničkog prijatelja. – odgovorio je Šejn. – Kakvih sve slučajnosti ima, Simone. Znaš, ima i drugih ljudi koji se interesuju za Vala de Sota.

– I zbog toga si se ti prurušio u sveštenika? – pitao je Baret odmahujući glavom. – Postoji li za to neki naročiti razlog?

Šejn je nabrao čelo.

– Zar nije tačno da se Valo de Soto rado predstavlja kao dobar hrišćanin?

– O da, na to uopšte nisam pomišljao. Taj pas namerava što pre da se baci na politiku. Time će početi odmah pošto se bude dokopao Kasandrinih miliona.

– On ih još nema, Simone!

Baret sklopi oči. Na njemu se videlo da će mu biti potrebna bar jedna sedmica da koliko-toliko stane na sopstvene noge.

– Šta ćemo onda, Šejn?

– Ti u svakom slučaju nećeš činiti ništa. Ne bi ni bio u stanju. Ono što ti je sada potrebno jeste odmor i mir. Odvešću te negde gde ćeš biti na sigurnom.

– Smem li da pitam gde je to?

– Danas po podne sam naišao ne pleme Indijanaca – Cigana –

odgovorio je Šejn. – Ulogorili su se na severu. Radi se o Kado porodici koja trguje grnčarijom, nakitom od kamena i pletarskim predmetima. Neki ljubazni ljudi. Pozvali su me da prenoćim u njihovom logoru.

– Pa zašto onda nisi pristao?

– Bilo je mnogo buva, a osim toga i dve devojke, suviše lepe za mene.

– Zar doista suviše lepe?

– Da, sasvim ozbiljno. Strahovao sam da se ne zaboravim da sam sveštenik iako privremeno.

– I ti hoćeš tamo da me smestiš? – jeknu Simon.

– Misli na devojke. Tako ćeš veoma brzo zaboraviti i neugodnu stranu boravka.

– Zar tamo nije bilo mladih ljudi?

– Samo jedan, njihov brat. Osim toga tamo su još majka, otac i deda. Oni će te sigurno veoma rado prihvatiti kao zeta.

– Ti, izgleda, zaboravljaš da sam ja, moglo bi se reći, veren.

– Mali skok u stranu ima ponekad puno lepote u sebi.

– Ne dolazi u obzir! – kazao je Simon odlučno. – Kasandra me u tom slučaju ne bi ni pogledala.

Šejn razvuče usta u skeptičan osmeh.

– Jesi li uopšte siguran da je ona prava žena za tebe?

– Nas dvoje se volimo kao što se do sada niko nije voleo – tvrdio je Baret ubeđen. – Zar ti to ne veruješ?

– Verovaću tek onda kada budete muž i žena.

– Ti si propalica, Šejn.

– Samo sam iskren, to je sve!

– Zar mi ne želiš sreću?

– Želim ti je svim srcem. Uprkos tome, moraš obema nogama stajati na zemlji, Simone. Kasandra je razmažena, bogata devojka. Kako ja vidim stvari, ti si za nju samo prolazna veza, kratkotrajan zanos. Kasandri je dvadeset godina, a ti si deset godina stariji od nje. Jesi joj interesantan, čovek sa mnogo iskustva. Imaš lepe manire i možeš se svuda predstaviti. Sve u svemu ti veoma interesantan tip i vraški zgodan pri tome. Bez obzira na to, po mom uverenju ti si samo prolazni zanos jedne neiskusne devojke.

– Tako neiskusna baš nije, Šejn – uveravao je Simon. – Naprotiv, čak i tebe može da nauči nečemu.

– To me baš raduje!

– Da se nisi usudio, Šejn!

– Ne boj se čoveče. Ja sam sveštenik a ne zavodnik. Nego za mene je tvoja ljubomora prava novost. Dobro si zakačen boljkom ljubavi. Nego treba da krenemo da bih te smestio kod Kadosa.

– A šta posle toga?

– Ne verujem da ćeš tamo zateći ono dvoje.

– U tom slučaju ću odjahati dalje u Zapatu i predati ova dva leša šerifu, tvrdeći da sam ih našao.

– A ja sam naravno ubica, zar ne?

– Samo privremeno, Simone, samo privremeno. Kasnije će se sve razjasniti.

Simon Baret uzdahnu.

Pri svetlosti jutarnjeg sunca jahao je Šejn prema lovačkoj kući. Konji dvojice ubica bili su vezani za njegovo sedlo a leševi prebačeni popreko preko njihovih konja. Još iz daleka je Šejn utvrdio da su Kasandra i Valo još uvek tu jer je u koralu iza kuće paslo pet konja. Skrenuo je na sebe pažnju glasnim pozivom. Uskoro oboje izađoše iz kolibe. Valo je bio u pantalonama koje je očigledno navukao na brzinu a Kasandra je na sebi imala laku haljinu takođe obučenu na brzinu. Kosa joj je bila raspuštena i razbarušena a lice oznojeno.

Šejnu je odmah bilo jasno šta se dešava. Pomislio je o svom prijatelju da je slep i zanesen i da od svadbe neće biti ništa. Up-rkos svemu blago se osmehnu, izraz koji je poslednjih dana često vežbao pred ogledalo. Bio je uveren da taj blagi osmeh ostavlja snažan utisak i da ga čini uverljivim.

– Dobro jutro – kazao je ljubazno. – Raduje me da sam naišao na ljudsko biće ovde u ovoj osami. Žao mi je što vas uznemiravam tako rano ujutro ali me je slučaj doveo ovamo. Vidite i sami da dolazim sa tužnim teretom.

Valo de Soto je gledao svoje momke. Padalo mu je teško da se ne oda. Ovo je bio veoma težak udarac od kojeg je tek trebalo da sa oporavi.

– Poznajete li ove ljude? – pitao je Šejn bezazleno. – Našao sam ih na tri milje odavde. Njihovi konji su pali u blizini. Smatrao sam da mi je dužnost da nesrećnike pokupim i izručim po mogućnosti najbližem šerifu. Radi se o ubistvu pa su za to nadležni čuvari zakona.

– Da u pravu ste, svešteniče! – kazao je Valo žustro. 'Onda je odmahnuo glavom. – Ne, ja tu dvojicu ne poznajem. Nisam ih nikada video. Poznaješ li ih ti Kasi?

Devojka je odmahнула glavom.

– Ako se nastavi ovako, mogli bismo ovde da osnujemo groblje, – kazala je prilično hladnokrvno. – Da, da, oče to nisu jedini mrtvac. Ove noći su još trojica izgubila živote. Eno ih leže iza kolibe.

Šejn je glumio potresenost.

– Za ime neba, gospođo, da li je to istina?

– Možete pogledati sami i uveriti se.

Šejn se pretvarao da je bespomoćan. – Šta će se sada dogoditi?

– Odnećemo ih sve u Zapatu. Treba da obavestimo šerifa. Posle doručka možemo svi da krenemo.

– Ti uopšte ne znaš da li sveštenik namerava da ide u Zapatu, Valo – prekinula ga je devojka. – Možda ima druge namere.

Šejn ponovi svoj blagi osmeh i siđe s konja.

– O ne gospođo – kazao je. – Ja sam baš krenuo u Zapatu. Zapravo je trebalo još sinoć da stignem tamo ali sam na žalost zalutao u planini. Putevi gospodnji su nedokučivi. Možda je on baš ta-

ko odredio da nađem ovu dvojicu nesrećnika i da vas ovde upoznam. Nadam se da i vi verujete u boga?

Pitanje je postavio oboma. Klimnuli su glavom potvrdno.

– Oprostite, ja se nisam predstavio – nastavio je Šejn skidajući šešir – Sveštenik Šejn. Džonatan Šejn iz Ajdaha. Ja sam putujući propovednik i nemam određenu parohiju. Bar ne do sada. Ukoliko svevišnji to bude hteo, naći ću nekada neko stado za koje ću stalno biti tu.

– Dozvolite da se i mi predstavimo. Ja sam Valentino de Soto a ovo je moja nećaka Kasandra. Raduje nas što smo vas upoznali.

Šejn se i dalje smešio.

– De Soto. Zar porodici de Soto ne pripada najveći deo zemlje u ovom kraju?

– Tačno je, svešteniče. Pred vama stoji jedina naslednica ovog velikog i gordog poseda. Naravno, ovo nije naš dom, nego lovačka kuća koju povremeno koristimo. Prošle noći su se ovde odigrale užasne stvari. Izvolite uđite, oče. Ispričaćemo vam sve ako vas bude zanimalo.

– To je mora biti užasna priča – uzdahnu Šejn pun saučešća. – Ako vam je moguće najbolje je da sve ispričate i olakšate srce. To doista donosi smirenje. Vidim na vašim licima da ni vi ni vaša nećaka niste od silnog uzbuđenja oka sklopili.

Pri tome je Šejn mislio na nešto drugo, što ovo dvoje nije primetilo. Bili su oboje veoma zbunjeni njegovom pojavom, oboje iz drugih razloga. Šejn je iza kuće položio dva leša kraj trojice ubijenih u kolibi. Zatim je smestio konje i napojio ih. Kada se vratio u kolibu oboje su bili pristojno odeveni.

Za doručkom, uz kafu koja je omamljujuće mirisala, razgovarali su o svemu.

– Ne bi me čudilo da je to ubistvo vezano za tvog ljubavnika Kasandra. – kazao je Valo. – Nije isključeno da su ga ona dvojica gonila zbog nečega što mi ne znamo. Možda je u pitanju osveta? Možda su to lovci na nagrade, na ljudske glave?

– Simonu nije zakon za petama – tvrdila je Kasandra.

– Ja to nisam ni tvrdio Kasi. Samo sam izneo mogućnosti. Pri tome je upitno pogledao sveštenika.

– Koliko sam ja mogao da procenim, u pitanju je bio jedan jedini čovek koji je ovu dvojicu sačekao i ubio u udoljici. Kada ih je ustrelio odjahao je dalje.

– U kom pravcu? – upitao je Valo neustrašljivo.

– Napustio je dolinu u pravcu juga – kazao je Šejn. – To je sve što sam mogao da ocenim iz tragova u travi. Ja znate nisam baš neki zapadnjak.

– Smeo bih se čak kladiti da je u pitanju tvoj ljubavnik, Kasandra. No to ću saznati veoma brzo. Sada ću najkraćim putem odjahati u Zapatu. Hoću da saznam šta se ovde zbiva. Petorica mrtvih u jednoj jedinoj noći! To nije normalno!

– Pa šta s tim ako je Simon i ustrelio onu dvojicu? Zar mi i bez toga nemamo dovoljno svojih briga? – pitala je Kasandra. – Zar se to nas uopšte tiče. Valo?

– Ja prosto ne mogu da poverujem da to sve nije međusobno

povezano, da se može posmatrati izdvojeno – kazao je Valo lednim glasom. – U središtu svih tih povezanih zbivanja stoji tvoj izuzetni ljubavnik.

– Valo molim te nemoj tako!

– Meni to ne pada lako, Kasi – kazao je Valo pošto se malo smirio. – Nema nikakvog smisla da sada zaobilazimo neke činjenice. Veruj mi! Kao advokat imam veliko iskustvo i tako mogu da sagledam najzabitije i najprikrivenije uglove nekog zločina. Dobro, ti voliš Simona Bareta ali ako se moje sumnje potvrde, ti ćeš ga uskoro prokleti. Sve što se u ovoj noći zbilo miriše na dobro smišljen veliki zločinački poduhvat. Gotovo sam ubeđen da je taj čovek bacio oko samo na tvoje milione. On...

– Valo, to nije istina! – vikala je devojka.

– Ja ću to saznati uskoro. Promenićemo naš plan što je veoma važno. Ja ću sam odjahati u Zapatu. Obavešću šerifa i sakupiti obaveštenja o bivšem Pinkertovom detektivu Simonu Baretu. Imam dovoljno mogućnosti da saznam sve o tom zagonetnom čoveku.

Šejn je činio veliki napor da izgleda kao neko ko ne shvata o čemu je reč, iako mu je bila poznata svaka pojedinost.

Kassandra je spustila laktove na sto i zaronila lice u šake.

– Bože moj! Ako bi to bila istina...

– Onda si ipak u poslednjem trenutku spasena od najvećeg promašaja u životu, Kasi! – rekao je Valo blago i stupio joj iza leđa spustivši ruke na njena ramena. – Tebi nema ko šta da prebacuje, draga rođako. Nemoj time lupati glavu.

– Možda si dosta u pravu, Valo! – jeknula je. – Ti ćeš dakle odjahati sada do grada. No, šta će se desiti sa ubijenim ljudima?

I o tome je Valo de Soto već razmišljao. Odgovorio je bez oklevanja.

– Za sada ćemo ih ostaviti ovde. Sada ne smemo ni u kom slučaju gubiti vreme. Važno je da saznamo šta se dogodilo sa Simonom Baretom, to jest gde je on. Osim toga sam kao advokat dužan da učinim sve da se noćasnja ubistva razjasne.

– Ti već govoriš o ubistvu, Valo.

– U dva poslednja slučaja je to garantovano i bilo. Što se nas ovde tiče, neću još da donosim nikakav zaključak. Ali ako bi se moje pretpostavke potvrdile, onda je ovo interesantniji i najzamršeniji lanac ubistava sa određenim ciljem. Sve mi se čini da je sve ovo unapred i izdaleka pripremano, ali da nije teklo onako kako je zamišljeno iz nepoznatih razloga. No sve ću ja to saznati. U to se ja najbolje razumem.

Kazao je to krajnje samouvereno i nadmeno. U suštini i jeste bilo onako kako je on iznosio, samo što je sve pripisao drugoj osobi. Obratio se svešteniku:

– Oče, imam jednu molbu.

– Samo sveštenice! – kazao je Šejn uz osmeh. – Ja nisam rukopoložen otac, gospodine. Tu postoje izvesne razlike koje vi verovatno ne znate. Moram vas uputiti u to da sutra ne ispadne da sam se kitio tuđim perjem. Ja sam takozvani propovednik s bisagama.

Čovek, jedan od mnogih, koji sledi svoj unutrašnji glas i na svoju ruku slede zadatak da šire jevanđelje.

– U redu, svešteniče – prihvatio je Valo. – Smem li vas dakle zamoliti za uslugu?

– Naravno. Nadam se da vam doista mogu biti od pomoći.

– Kao što ste mogli zaključiti iz našeg razgovora, svešteniče, ovde se radi o rasvetljavanju velikog zločina. Ja sam ne samo pogođen nego i advokat. Naravno treba odmah da odjašem, da ne gubim vreme. Osim toga bolje je u Zapati ne skretati suviše pažnje time što ćemo svi ući u grad sa pet leševa.

– Shvatio sam, mister de Soto. Ja bi trebalo da ostanem ovde sa vašom nećakom i sačekam da se vi vratite.

– Ne baš to. Bilo bi mi draže kada bi ste sa Kasandrom odjahali na njen ranč. Vi ćete najbolje brinuti o njoj a na ranču će ona biti najsigurnija.

– Zar sam u opasnosti?

– Ja strahujem od otmiце – rekao je Valo. – Moramo sada računati sa svim što se može motati po zločinačkom mozgu. Učini mi dakle uslugu i odjaši sa sveštenikom kući. I za tebe je bolje da ne moraš misliti o užasu kroz koji si prošla.

– U pravu si Valo – prihvatila je Kasandra. – Radi se samo još o tome da li će sveštenik Šejn pristati da me prati.

Oboje su pogledali upitno čoveka iz Sedme brigade.

– Ja imam sve vreme ovog sveta na raspolaganju – tvrdio je. Nisam međutim siguran da predstavljam pravu zaštitu jednoj leđi.

Valo je odmahnuo glavom.

– Varate se svešteniče – tvrdio je Valo. – Vi možda i niste borac iako delujete snažno i odlučno. Gotovo sam siguran da se nećete naći u neprilici i oklevati ako budete u situaciji da se branite i fizički. Da li ste ikada bili napadnuti od kada nosite propovedničku odeću?

– U pravu ste – složio se Šejn. – Pitam se samo da li odlučni otmičari devojaka imaju dužno strahopoštovanje prema ovoj crnoj odeždi?

– Nemojte brinuti svešteniče. Neće se dogoditi ništa.

U to je bio ubeđen i Šejn. No morao je da stavi neke opaske i ne prihvati pratnju bez rezerve da se ne bi pomislilo kako jedva čeka da ostane nasamo sa Kasandrom de Soto. To će mu omogućiti da dugo razgovara s devojkom i stekne o njoj potpuniju predstavu.

Ni na šta drugo sveštenik Šejn nije pomišljao. Nameravao je da do kraja ostane veran ulozi koju je preuzeo.

– Hvala vam svešteniče! – kazao je i pri tome već smislio kako mu valja postupati. Treba da se dočepa Simona Bareta. Ako mu živ padne u šake prinudiće ga da prizna, a ukoliko bude mrtav za čas će sakupiti nekoliko svedoka koji će se zakleti da je sve priznao na samrti. Ništa jednostavnije za sotonu kakav je Valo de Soto bio!

IV

Kasandra i Šejn su jahali kroz planine u pravcu severa. Ona je bila devojka vrele krvi što njeno ćutanje nije uspelo da prikrije.

Govorio je veoma malo sa njom i prepustio je njenim mislima. Preuranjena pitanja bi je mogla učiniti podozrivom i sumnjičavom. Pola sata kasnije je Kasandra odjednom naglo zaustavila svoju kobilu. Šejnov košcati konj se sudario sa rasnom kobilom. Obe životinje su zarzale a onda mirno stajale jedna uz drugu i njušile se.

-- Čudim se svešteniče – kazala je devojka prilično žustro.

Šejn se osmehnuo. – Šta je posredi mis?

– Čekam vaša pitanja, svešteniče. Zar vas ne zanima šta se prošle noći dogodilo?

– Interesuje me, kako da ne. Ali nije dolično čoveku mog poziva da bude radoznao. Rado bih saslušao ako želite da mi to ispričate, gospođice.

– Oslovljavajte me imenom svešteniče! Mislim da je ljudima vašeg poziva to i običaj. Pa vi najčešće oslovaljavate ljude sa „sine moj“ ili „kćeri moja“. Ne morate u mom slučaju da pravite izuzetak zbog toga što sam veoma bogata.

– Nisam nikada savijao glavu niti padao na kolena pred prezrenim blagom ovog sveta. Mene interesuje samo šta ste vi Kasandra a ne ono šta imate.

– Vi ste najčudniji sveštenik kojeg sam ikada srela.

– Zbog čega to?

– Smem li da budem sasvim otvorena, svešteniče?

– Svakako. Ne činite od svog srca rudnik tajni.

– Kada vas pogledam osetim kao da mi koža bridi. Moram vam to reći, ne mogu drugačije! Shvatite li šta hoću da kažem, svešteniče? Vi za mene niste samo sveštenik nego u prvom redu muškarac. I to muškarac koji vraški dobro izleda.

– To je prijatno čuti.

– To nije dodvoravanje, svešteniče. Govorim vam sasvim iskreno. Vi na mene delujete strahovito snažno. Nešto zrači iz vas. I to još od prvog trenutka kada sam vas ugledala. Već tada sam pomislila da biste morali biti moj. Molim vas nemojte me ismejati. Zar bi bilo nemoguće da se jedan čovek kakav ste vi ponovo okrene ovozemaljkom životu? Pa to bi bilo sasvim prirodno?

Šejn se smešio nadajući se da će to delovati blago. Naime, pre nekoliko trenutaka su i njega bile obuzimale iste takve misli. No, samog sebe je naterao da se pribere. Ničim se, uostalom, do sada nije odao. Tek kada bi Kasandra imala razloga da posumnja u njega stvari bi se mogle okrenuti. Međutim, to bi Valo sigurno veoma brzo saznao. Bila je to jedna veoma opasna situacija i za Šejna. Opasna jer je Kasandra slepo i bez ostatka verovala svom rođaku.

– Da – kazao je Šejn. – Tada bi gospod sigurno zatvorio bar jedno oko – kazao je. – Uprkos tome ne verujem da sam ja čovek za vas.

– Ja to mogu sasvim lepo da zamislim. Razmislite o tome, svešteniče. Ja to mislim sasvim ozbiljno.

– Vi izgleda hoćete da me zavedete, Kasandra? No, to ne bi

imalo nikakvog smisla. Mislite na to da imate ljubavnika. Ili sam ja to možda pogrešno čuo?

– Ah, ja sam sa Valom govorila o Simonu Baretu. To je tačno, svešteniče. To ime me podseća da sam vam htela ispričati celu priču. Dakle da počnem. Simon Baret je jedan neverovatno fin i zanimljiv čovek. Izgleda dobro i privlačno, ima iskustva i borac je po prirodi, koji se ne boji ničega. Pre mesec dana otprilike postao je moj tajni ljubavnik.

Potegla je uzde i poterala konja a Šejn je držao korak s njom.

– Hoćete da se udate za njega, Kasandra?

Nasmejala se zbunjeno.

– Ah, znate svešteniče o tome se prerano i prebrzo govorilo. Ono što ja osećam može se nazvati mladalačkom lakomislenošću. Zaljubi se, zaklinje na večitu vernost a onda se svet posle izvesnog vremena gleda drugim očima. Danas zaljubljenost do ušiju a već sutra se sretne drugi, još privlačniji čovek. To mi je odlika svešteniče, što sam površna i lepršava. Biti lakomislen, je li to veliko zlo?

– Priroda vas je takvom stvorila – uzvratilo je Šejn solomonski. – Niko ne može iz svoje kože, Kasandra. Čuvao bih se da bilo koga osuđujem zbog njegove prirode.

– Vi ste doista jedan veoma tolerantan sveštenik.

– Trudim se da život vidim onakvim kakav on jeste. Ali pričajte mi šta se to prošle noći odigralo. Učinili ste me radoznalim.

Postala je veoma ozbiljna i počela da priča. Držala se istine. Bila je to ista ona priča koju je već čuo do Simona. Nije bilo nikakvih protivrečnosti.

Na neki čudan način Kasandra nije još došla na pomisao da bi se njen rođak mogao kriti iza svega. Imala je neograničeno poverenje u njega. Kakav će to strašan udarac biti za nju kada jednog dana bude morala da se suoči sa istinom!

Šejnu je bilo malo žao ove devojke. Na kraju je kazala:

– Ne znam ni sama šta da mislim svešteniče. Šta ako je Valo doista u pravu? Zar je moguće da je Simon Baret bacio oko samo na moje milione? Zar je već bio tako čvrsto uveren da ću se udati za njega?

– Ako ništa drugo, mora da je to uobrazio.

– Ali ja nipošto nisam otišla tako daleko – tvrdila je. – Ja bih ostavila još mnogo vremena bez obzira na sve, pre nego što bih kazala odlučujuće „da“! Osim toga ni stric Alfredo ne bi, da se sve ono nije dogodilo, dao tako brzo pristanak. On bi uverena sam trpeo Simona, prihvatio ga kao čoveka, što mi je i bio cilj kada smo se Simon i ja dogovorili da naiđe kao slučajno. No to sam vam već ispričala svešteniče! Još uvek ne mogu da shvatim zbog čega su se ona dvojica lovaca tako iznenada, neočekivano bacila na mene. Izgledalo je kao da doista imaju nameru da ubiju mog strica.

– Tada se iznenada tu stvorio Simon Baret – kazao je Šejn lagano kao da se trudi da sve poveže i shvati. – Moglo bi se doista shvatiti da je sve to unapred pripremljeno i povezano.

– Između koga?

– Pa između vas i Simona.

Kasandra je ponovo potegla uzde i gnevno presekla Šejna pogledom.

– Zar ozbiljno mislite tako, svešteniče?

– Ja ne – uzvratila čovek iz Sedme brigade. – Ali bi drugi ljudi mogli doći na takvu pomisao.

– To isto je rekao i Valo. Ali mi je obećao da će sve dovesti u red. Zna, on je izvanredan advokat. On je već mnoge izgubljene procese izvukao iz vatre!

– On je sigurno pametan čovek. To sam već primetio.

Devojka je klimnula glavom i za neko vreme utonula u misli.

– Da on je veoma mudar čovek – prozborila je konačno. – Zbog toga i mislim da je u pravu u onome što je kazao. Po mom mišljenju nije niko mogao da vrebna onu dvojicu. Mislim niko drugi osim Simona. Možda su ipak oni čekali njega da ga pitaju kako je sve prošlo. Iz nekih razloga je zatim izbila svađa i... Rekavši to počela je da odmahuje glavom. – O bože, ne znam ni sama. Što više o tome razmišljam sve sam smušenija.

– Teško je to sagledati skroz – kazao je Šejn. – Jedno znam pouzdano da se vi nedužni, Kasandra.

– A šta mislite o Simonu?

– Znam premalo da bih donosio bilo kakav zaključak. Morate jednostavno sačekati da se stvari raspletu. Kad-tad istina mora izbiti na videlo a onda će svet za vas izgledati drugačije.

– Hvala, svešteniče – uzdahnula je Kasandra. – Zna, poslednjih sati nisam mogla da odagnam osećanje da će moj rođak Valo pomisliti da ja imam neke veze sa smrću mog strica.

– Valo vam želi dobro, Kasandra – kazao je Šejn, iako je mislio drugačije. Samo, nije još bio trenutak da o tome govori. – On hoće da vas zaštiti pa zbog toga uzima sve u obzir što bi ljudi mogli pomisliti o vama.

Videlo se da je odahnula sa olakšanjem.

– Da, svešteniče, tako će valjda biti.

Ponovo su čuteći jahali jedno uz drugo. Svaki put kada bi je Šejn samo dodirnuo pogledom osetio je želju koja je u njemu bujala kao biljka na prolećnoj kiši. Nije baš bilo lako ostati miran. No kad-tad će verovatno moći da bude pravi Šejn. Računao je s tim da će mu biti potrebno nekoliko dana da raskrinka Vala. Mreža nije mogla biti tako gusta i nepoderiva. Mreža kojom se obmotao.

Podne se bližilo. Ponovo su jahali kroz zelenu dolinu u kojoj je priroda bila još nedodirnuta.

– Predlažem da pored potoka napravimo kratak predah – kazala je Kasandra. – To će i konjima činiti dobro. Kada stignemo na moj ranč pokloniću vam jednog od svojih konja, svešteniče. Vaše kljuse već odavno nije u najboljim godinama. Pravo je čudo kako uopšte izdržava ovako naporan put.

– On je baš žilav i otporan – kazao je Šejn. – Istina, nije baš brz ali veoma otporan. Imam ga već pet godina.

– Znači li to da ga se ne biste rado odrekli, svešteniče?

– Ne baš rado. Koliko je udaljen vaš ranč?

– Pa bićemo tamo do večeras. Naravno ako se u međuvremenu ne dogodi ništa.

– Sva ova zemlja pripada vama. Divna zemlja. Ovde bi čovek mogao da provede ceo život.

– To i možete svešteniče, mislite na moju ponudu!

Sjahali su kraj potoka a konji pohnitali da se napoje.

– Sada čeznem za jednim osvežavajućim kupanjem – Pri tome se izvila tako da su joj grudi bezmalo probila tanku tkaninu bluze.

– Vi se možete okrenuti, svešteniče ako je pogled na nago žensko telo u vašim očima greh.

– Sumnjam da će me gospod kazniti slepilom ako budem gledao najlepše delo njegovog stvaralaštva – rekao je Šejn. – Samo napred drago dete, nemojte se ustručavati.

– Vi ste doista neobičan čovek svešteniče, Džonatan. Tako vam je ime zar ne?

– Da, Džonatan Šejn – potvrdio je.

– Zar mi nećete praviti društvo?

Otkopčala je bluzu i u idućem trenutku vrisnula prodorno.

Šejn je video odmah šta je devojkicu tako uplašilo. Na drugoj obali potoka pojavila su se tri čoveka, što će reći veoma blizu jer potok nije bio širi od dva do tri metra. Uz dobar zalet vešt čovek bi ga mogao preskočiti. Nisu izgledali kao momci kojima bi se moglo pokloniti poverenje. Osim toga držali su u prljavim rukama puške na način koji nije ostavljao mesta nedoumici.

Lica su im bila zarasla u brade, a odeća nije prana sigurno već mesecima. Bili su to lupeži najgore vrste. Šejn je to odmah procenio imajući iskustva.

– Ne mrdajte! – povikao je jedan od njih. – Opkoljeni ste!

Iza Šejn i Kasandre se neko nasmejavao grohotom.

– Treba u to da poverujete! – doviknuo je. – Dovoljno je da se okrenete.

Oboje su se okrenuli lagano. Pet koraka iza njih stajala su još trojica. Delovali su isto toliko prljavo i zapušteno kao i momci na drugoj obali potoka. I oni su držali puške na gotovs. Koltovi su im se nalazili u futrolama što u borbi izbliza i nije bila prednost. Bila je to prava pogodnost koju je Šejn zapazio. Znao je, osim toga, šta će uslediti. Bila je to prastara igra koju je znao napamet.

– Ko ste vi? – upitao je čovek iz Sedme brigade mirno. – Hoćete li nam se pridružiti, prijatelji? Govorio je tonom i na način svojstven sveštenicima. To mu je uostalom i bila jedina šansa.

Trojica na drugoj obali grabili su kroz potok koji je dosezao do grudi na najdubljim delovima. Nisu obraćali pažnju na to što su im „koltovi“ natopljeni vodom, imali svoje puške, oružje na koje su se izgleda više oslanjali.

Radilo se očigledno o banditima s puškom. Bila je to klasifikacija koju je Šejn za svoj račun sačinio. Podela na bandite sa revolverima i banditima s puškama. Ovi poslednji su bili znatno gori. Bile su to kukavice, podli psi koji uglavnom svoje protivnike napadaju i ubijaju iz zasede pucajući sa sigurnog rastojanja kako sami ne bi bili izlagani opasnosti.

Ovog puta se nisu držali tog pravila, jer su pred sobom imali jednu ženu i jednog sveštenika.

Jedan izuzetno visok momak koji je ostale svoje pajtaše na-drastao za pola glave stao je raskoračen ispred Šejna. Cereći se, pokazao je svoje zučkasto konjsko zubalo.

– Da, svakako hoćemo da vam pravimo društvo, svešteniče – kazao je neprijateljinim grlenim glasom. – Na naš poseban način, svešteniče. Mi smo u stvari uverenja da tebi ne pristaje jedna tako lepa žena. Tako nešto ne pristaje bogoboljažljivom svešteniku. Baš hoću da vidim sada, odmah, koliko si bogoboljažljiv. Zamahnuo je rukom i prilepio Šejnu šamar od kojeg mu se okrenula glava. Uprkos tome čovek iz Sedme brigade ostao je miran i pribran, iako mu je to izuzetno teško padalo.

– Dakle šta o tome piše u bibliji, propovedniče? – pitajući to gorostas se smejao zadovoljno. – Ako ti neko udari po desnom obrazu, pružiš mu levi. Zar nije tako zapisano propovedniče?

– Tako je – odgovori Šejn koji je delovao kao sasvim poražen čovek. – Dobro si to upamtio brate. Evo i mog levog obraza. Udari ga ako hoćeš. Ja se u svakom slučaju ne mogu braniti.

Visoki bandit nije oklevao. Ovog puta nadlanicom leve ruke jer je u desnoj držao pušku.

Šejn je primio i ovo poniženje ne dajući glasa od sebe.

– Šta ti pada na pamet, lupežu! – vikala je Kasandra i skočila na snažnog razbojnika. Udarala ga je u grudi pesnicama i jednom ga čak pogodila posred lica.

Divlji snažni momak se samo nasmeja, a onda je odjednom ščepa svojim snažnim ručerdama za kukove podiže je visoko i u jednom koraku se nađe kod potoka i baci je u vodu. Smejući se i dalje skočio je za njom, dokopao je za dugu kosu i nekoliko puta zagnjurio u vodu sve dok je mogla da hvata vazduh.

– To mi se dopada! – vikao je preteći. – Tako se moraju divlje mačke urazumiti i pripitomiti. Prebacio je devojkicu preko ramena i krenuo na obalu. Četvorica njegovih pajtaša posmatrala su sve smejući se. Šesti čovek nije mogao da prati sve što se zbiva jer je s uperenom puškom čuvao sveštenika.

– Sada će tvoje pobožno jagnje biti ispečeno i pojedeno – kazao je momak koji je očigledno bio vođa grupe, odabran jer je najviši. – Ti ćeš joj se sigurno dopasti, svešteniče. Od jednog bogoboljažljivog mlakonje sigurno nije dobila ono pravo! – Šejn nije odgovorio samo je trljao obraz.

Lupež baci Kasandru na zemlju i počeo da se obližuje od zadovoljstva jer je očekivao veliko uživanje. Nadmeno se obratio devojci.

– Ti si upravo po mom ukusu! – kazao je razmetljivo. – Znaš li ko će upravo sada da te povali i uživa? Barton Vels, bik iz Rio Grande.

Kasandra se pridiže i skloni mokru kosu sa lica.

– Baš sam radoznala da li ti to ime baš odgovara – rekla je prezrivo. – Ako meni hoćeš da prirediš uživanje, moraš prilično i da ponudiš.

Bik iz Rio Grande je gledao zapanjeno. Osmeh na njegovom li-

cu kao da se zaledio i pretvorio u ružnu grimasu. Takav odgovor još nikada nije dobio u životu. Ono što je ova devojka kazala i kako se ponašala nije bilo normalno. To je čak i ovejanog i okorelog nasilnika kakav je bio Barton Vels, potpuno zbunilo.

Kasandra se resko nasmejala.

– Šta je bilo, biče? – pitala je izazivajući. – Zar ti je odjednom nestalo hrabrosti? Zar se bojiš da ćeš omanuti ako jednom jednoj pravoj ženi treba nešto da dokazuješ?

Barton se pribrao i počeo da se smeje.

– Dopadaš mi se, lutko – kazao je odlučno. – Neka me đavo nosi ako mi se tvoj način ne dopada. Uveren sam da sviđma nama možeš mnogo toga da pružiš. Dopadaš mi se, nema šta! Samo mi se tvoje mokre prnje ne dopadaju. Skinu ih i obesi da se osuše ili ih baci na travu, svejedno mi je. Hteli bi smo da vidimo pravi ples nage lepotice!

Kasandra smejući se skoči na noge.

– Sve što vam se dopada! – povikala je. – Neka bude tako da svi uživete. Sve do poslednjeg čoveka! Kakva ste vi to uopšte vesela družina?

Izvičajući se, počela je da pleše. Pri tome je činila jasne, nedvosmislene i izazivajuće pokrete. Beskrajno lagano, reklo bi se lagano do mučenja, otkopčavala je pojas na pantalonama i pri tome njihala kukovima i uvijala se poput zmije.

Lupeži su gledali ne trepćući. Ono što su ovde doživljavali za njih je bilo jedinstveno. Za njih je to bio obično ako bi to bilo silovanje očajne, uplakane žene koja vrišti, poluonesvešćene od straha. Ali sada ovaj šou! Kao ukrotiteljka koja kroti divlje zveri. Nedostajao joj je samo korbač!

– Ko ste vi momci? – dovikivala je igrajući, dok joj je bluza odletela u travu. – Šta vas je dovelo u ovaj kraj?

– Slučajnost! – odgovorio je bik iz Rio Grande. – Ništa izuzev jedne divne, jedinstvene slučajnosti!

Šejn je gledao zadivljeno mimo svog čuvara.

– Ti si jedini koji to ne možeš doživeti, sine moj – kazao je čovek iz Sedme brigade tobož s žaljenjem.

– Zaveži pope! Ti samo hoćeš da mi postaviš zamku.

– Čime, sinko? Ja nisam čovek pesnice nego čovek uverenja. Moje je oružje reč gospodnja.

Kasandra je upravo skinula pantalone. Učinila je to tako veštim i uzbudljivim pokretima da je bacila u oduševljenje sve lupeže. Podvriskivali su neobuzdano. Šejnov čuvar je iz uzvika i komentara shvatio šta se zbiva. Odmerio je Šejna sumnjičavim pogledom a onda se osmelio da na nekoliko trenutaka okrene glavu.

Šejn je čekao sam taj trenutak. Nadlanicom kao sečivom pogodio je čuvara u potiljak svom žestinom tako da se ovaj samo prevadio na stranu i ostao da leži bez svesti. Čovek iz Sedme brigade dokopa pušku, a onda se ustremio kao tornado.

– Osveta gospodnja dolazi svom svojom moći! – urlao je glasom od koga hvata jeza, držeći pri tom pušku za cev kao buzdovan. Bilo je to kao da je sama smrt došla noseći kosu u ruci. Sudeći po

snazi udarca kojim je pogodio prvog lupeža. U svojoj crnoj odori izgledao je sada pre kao đavo, nego kao sveštenik.

Od petorice ljudi trojica su sad bila kao grom pogođena. Kasandra je plesala naga. Ono što je sada gledala bilo je upravo po njenom ukusu. Šejn nije uspeo da pogodi dobro pretposlednjeg lupeža nego mu je kundakom samo zakačio uho, tako da se ovaj zateturio u nazad vičući od bola. Istvoremeno je sa strane skočio bik iz Rio Grande pravo na Šejna da bi ga, kako je izgledalo, sabio u zemlju. Nije ličilo na njega, ali se ipak nije mašio puške da bi bio fer, ili se možda radilo o tome da ima posla sa sveštenikom. Dokopao je „vinčesterku“ isto tako kao buzdovan i zaurlao iz sveg glasa.

– Do đavola pope, zašto se ti mešaš?

Kundak je zakačio Šejnovo rame izazivajući žestok bol koji je osetio čak do korena kose i vrhova prstiju na nozi. Video je kako bik iz Rio Grande kreće ustremljen prema njemu, uzvikujući ali je reći zbog ošamućujućeg bola čuo kao iz daljine.

– Sad ćeš odmah čuti anđele kako pevaju, pope!

Čovek iz Sedme brigade je video kundak kako leti prema njegovoj glavi i instinktivno se bacio unazad. Tik ispred očiju mu je kundak prozviždao kroz vazduh. Izgubio je ravnotežu, prevrnuo se unazad i pljusnuo usred potoka dok je voda prskala na sve strane. Pri tom je i progutao priličnu količinu vode. Kada je izvukao glavu na površinu opet se osećao svežim. Hladna voda je delovala blagotvorno.

Urlajući Barton Vels je sa obale skočio za njim u vodu. Za delić sekunde izgledao je Šejnu kao džinovska planina koja se ustremljuje na njega. Bacio se u stranu ali nije mogao izbeći da ga ovaj div od čoveka dokopa obema rukama.

Barton Vels nije bez osnova nosio nadimak bik, bar što se telesne snage tiče.

U vodi koja je dosezala do grudi počela divlja borba pesnicama kao u boksterskom ringu. Čas je gore bio Šejn, čas bik iz Rio Grande. Na obali je igrala i poskakivala i dalje naga Kasandra i povremeno bodrila Šejna divljim povicima.

– Pokaži mu, Džonatane! Načini iverke od njega!

Šejn je mogao da čuje takve i slične povike ali ne baš sve, jer je bio veoma zaokupljen Bartonom Velson. Povremeno bi bio zakačen pesnicama i povremeno uzvraćao udarce. Udarci su bili žestoki. No, taj ogromni lupež je bio fer u borbi što se moralo priznati. Šejn to nije očekivao od njega. Istina iako fizički manje snažan, čovek iz Sedme brigade imao je jedno preimućstvo. Bio je izdržljiviji i znao nekoliko trikova više od svog protivnika koji je disao sve kraće i teže. Osim toga, nos mu je krvario što mu je dodatno otežavalo disanje. Pokreti su mu bivali sve nemoćniji i sporiji.

Borba je okončana kada ga je Šejn jednim dobro usmerenim udarcem pogodio u vrh brade. Barton Vels je samo prevrnuo očima i sručio se kao džak u vodu koja se zatvorila nad njim. Šejn je nekoliko trenutaka uzalud čekao da izroni. Nije oklevao, nego ga je izvukao na površinu i poslednjim ostacima snage vukao dalje na

obalu. Tu ga je okrenuo na trbuh kako bi mu izašla voda koju je progutao.

Kasandra je oduševljeno pljeskala rukama.

– Bravo, Džonatane! Bravo, svešteniče!

Šejn je tražio pogledom čoveka kojeg nije uspeo dobro da zakači kundakom i otkrio ga je između dva žbuna koja su ga bezmalo potpuno zaklonila. Imao je, kao i ostali, veliku čvorugu na glavi. Pogledao je upitno devojk.

– Jeste li to vi učinili, Kasandra?

Klimnula je potvrdno glavom. Stajala je potpuno opušteno, bez ustručavanja, pokazujući svoje prelepo, nago telo. Na nogama je imala fine lovačke čizme visokih sara.

– Vi ste doista neobičan sveštenik! – doviknula je smejući se. – Osim toga slutila sam da se nećete baš tako predati.

Šejn se pitao nije li konačno došao trenutak da skinе masku ali je to odbacio jer su mu misli, pre svega, bili usmerene na šestoricu razbojnika.

– Pomozite mi da sakupim oružje ovih grešnika – kazao je. – Ne bih hteo da im padnu na pamet neke glupe zamisli.

Devojka se odmah dala na posao ne pomišljajući pri tome da nešto odene, a čoveku iz Sedme brigade nije padalo na pamet da je podseća na to da bi bilo prikladnije da se ne kreće u Evinom kostimu. Bio je mišljenja da je zaslužio da u ovom prizoru uživa što je moguće duže jer je bar toliko zaslužio.

Više mu nije bilo dostupno sve dok zadrži ulogu sveštenika. Stavili su oduzeto oružje na jednu gomilu i Šejn je iz svake puške i revolvera izvadio metke. Lupeži su postepeno dolazili svesti. Konačno su poraženi i smušeni sedeli jedan kraj drugog na zemlji a Šejn im je izgledao kao crni mokri anđeo osvete.

Divlji momci nisu više obraćali pažnju na njenu lepotu i privlačnost.

– Vi bedni grešnici! – počeo je Šejn snažnim glasom. – Kako ste samo glupi i zaslepljeni! Zar ne znate da ste već unapred bili izgubljeni jer ste se drznuli da napadnete božjeg slugu? Gospod je govorio – osveta je moja! Prema tome ću se ja i upravljati. Nisam pozvan da o vama sudim i da vam sudim. No, savetujem vam da to više nikada ne pokušate ono što ste u svojoj besramnoj omamljenosti danas učinili. Ustajte sada i idite mi s očiju. Ja vam čak ostavljam vaše oružje kako ne biste bili u divljini bez mogućnosti da se branite. No pre nego što vas pustim da odete zahtevam od vas da se zakunete da to više nikada nećete pokušati.

Čovek iz Sedme brigade je uperio prst u bika iz Rio Grande, u Bartona Velsa.

– Ti ćeš sada u ime svih dati zakletvu. Lice mu je bilo pokriveno modricama ogrebotinama i nateklinama.

– Šta bi to trebalo da kažem, velečasni?

Šejn nije mogao da se uzdrži da se ne nasmeši. Bilo je iznenađujuće koliko svete bogobojažljivosti mogu pesnice da uliju ovakvim lupežima i divljim momcima.

– Smisli nešto, sinko moj – kazao je Šejn milostivo. – Ne radi

se o rečima koje ćeš izgovoriti, nego o tvojoj dobroj volji. Ono što kažeš mora da dolazi iz tvog pokajničkog srca pa će onda svevišnji gore zažmuriti na jedno oko i tebe na sudnji dan neće oterati u večito prokletstvo – u pakao! Treba samo da kažeš da ubuduće nećeš prepadati dobre ljude da bi ih opljačkao ili, ako su žene u pitanju, silovao. Dakle, napregni se momče iz Rio Grande i ne zaboravi da dragi bog vidi sve. Čak i najskriveniju misao koja može biti leži u najskrivenijem delu tvoje crne duše.

Šejn se doista čudio samom sebi. Sada je stekao uverenje da bi mogao biti dobar sveštenik da ga je sudbina usmerila drugim putem. Bilo mu je, uprkos svemu, teško da zadrži na licu ozbiljan izraz videći kako se Barton Vels muči da nađe reči. Najzad je podigao obe ruke i počeo mucajući:

– Mi to više nikada nećemo učiniti! Kunem se i u ime mojih momaka. Je li to bilo dovoljno dobro, Velečasni!

– Idite u miru! – odgovorio je Šejn. Pet minuta kasnije ostalo je sam sa Kasandrom de Soto.

Kakav je to bio prizor! To divno nago Kasandrino telo i sve to orkuženo zelenilom netaknute prirode, obasjano zlatnim zracima sunca a iza toga tiho, nežno umirujuće žuborenje potoka sa bi-strom hladnom vodom.

– Trebalo bi da osušiš svoju odeću – kazala je Kasandra pošto su se neko vreme nemo gledali u oči. – Ne bi trebalo da se dalje braniš od onoga što se još ranije duboko u tvom biću probudilo. Svešteniče Džonatane Šejn! Svoje misli i onako ne možeš gospodu gore na nebu prikriti jer on vidi sve. Tako si bar malopre govorio.

Čovek iz Sedme brigade klimnu odlučno glavom i skide odeću. Kasandra ga je gledala gotovo pobožno.

– Ti si doista neobičan sveštenik Džonatan Šejn. – kikotala se devojka. – Džonatan... to ime ti nekako ne pristaje. Znaš šta, ja ću te jednostavno oslovljavati Šejn! Je li u redu?

– Slažem se. Ali ako ima ljudi u blizini i za tebe sam i nadalje sveštenik. Jasno?

– U redu, svešteniče. Koliko će to dugo da važi?

– Videćemo.

– Ja ostajem pri svojoj odluci, Šejn. Ti bi bio pravi čovek za mene. Mislim to sasvim ozbiljno. Kunem ti se.

– Ako tako budeš mislila i kroz pola godine, možda bismo tome mogli da razgovaramo ozbiljno, Kasi?

– To je predlog koji se može saslušati. Ja ću te dobiti Šejn, bu-di uveren u to!

Pošao je prema njoj a ona mu je krenula u susret. Našla se u njegovom naručju. Nije se ustezala, na protiv. Bila divlja i silovita, pravi vulkan uzburkane strasti, usijana i uništavajuća kao vatra u preriji.

Klonuli su u meku travu utapajući se jedno u drugo kao da je oduvek tako bivalo. Kakvom je to žestokom vatrom strasti ova devojka bila ispunjena! To je Šejn veoma retko doživeo.

Bio je to jedinstveni doživljaj, zanos. S vremena na vreme bi oslušnuli šta se oko njih zbiva ali se ništa nije dogodilo.

– Tvoja kaznena pridika je imala snažan uticaj bila je jedinstvena. – Smešila se Kasandra. – Baš sam radoznala kako deluješ kada govoriš pred pravim velikim skupom. Mora biti da slušaoc dižeš na noge.

Šejn je devojk upola pokrivao svojim telom i počeo ponovo da je ljubi.

– Mislim da bi ti volela da ostavim svoj poziv?

– Pa volela bih, nema šta – odgovorila je. – Ali ne baš odmah. Prvo želim da doživim tvoj veliki nastup u javnosti. Daću da ti se napravi najimpozantnija odežda. Plavo sa zlatnim prugama, na ramenima. Šejn već te zamišljam kako stojiš ispred zadivljene mase. Narod ćeš sasuti svojim rečima kao munjama i on će te obožavati i smatrati svecem. Jednog dana ćeš najaviti da si božjom voljom našao jednog anđela. Jednog anđela koji će te ubuduće pratiti na svim tvojim putevima. U tvom sjaju ću i ja sijati kao zvezda i narod će mi klicati kao kraljici. Da Šejn, tako ćemo morati to da učinimo. Ja ću naravno svojim bogatstvom činiti mnoga dobra dela. Mogu to sasvim jasno da zamislim. Posećivaću siromašne i bolesne i pomagati im, pripremaću hranu za gladne. Bila bi to carska vremena, Šejn. Kada jednom budem mrtva proglasiće me sigurno sveticom. U ovoj dolini izgradiću malu crkvu. Zivećemo i dalje u sećanju ljudi a u debelim knjigama će biti zapisana naša dobra dela.

Kasandra je sklopila oči kao da sanja na javi i smešila se. I Šejn se smešio i ćutao. Bilo je najbolje prepustiti je njenim ludim snovima dok ne stekne novu igračku. Jednog dana će svakako početi da razmišlja trezvenije i razumnije i neće dozvoliti da se prepusti ludim maštanjima, ludim i neostvarivim.

Bila je sasvim luckasta. Sigurno je u ovom trenutku sve što je kazala i mislila ozbiljno, pre svega o dobrim delima koja namerala da čini. Bila je to naravno greška verovati tako čvrsto u sve te veličanstvene maštarije.

Kakvo li će to strašno razočaranje biti za nju kada bude saznala istinu o svom rođaku Valo de Sotu.

Taj prokleti lupež kojem je bilo tako lako da se poigrava njome i njenim poverenjem jer je bila naivna i lakoverna. Kakve li je podlosti samo u međuvremenu pripremio, pitao se Šejn. Možda će u početku ostaviti na miru dok ne likvidira Simona Bareta koji je veoma značajna figura u ovoj pogubnoj partiji šaha. Simon je srećom u dobrom skrovištu. Tamo ga neće baš moći lako da otkriju. Šejn je u toku noći odneo Simona u logor plemena Kado, i sa Gromovitim vukom, koji je bio deda i gazda, prvi čovek u ovoj indijansko-ciganskoj porodici, sklopio sporazum na koji se mogao osloniti.

Čoveku iz Sedme brigade je ponovo predstavljalo veliku prednost što je mogao da misli i oseća bezmalo kao Indijanac. Inače je imao izuzetan dar da prođre u dušu ovih ljudi. Naravno, bilo je neophodno znati mnogo o velikom broju otpadničkih grupa kojih je bilo unutar svakog indijanskog plemena. Tako su, na primer, neku vrstu otpadnika predstavljali i Cigani-Indijanci, male družice

ne sastavljene iz porodica svih plemena koji su između sebe osnivali neku vrstu tajnih saveza o čemu je retko koji belac ikada nešto saznao.

Kao putujući trgovci i zanatlije putovali su zemljom i ulagali veliki napor da ih nigde ne pamte po neprijatnom ponašanju. Nesporazumi su rešavani unutar porodice ili plemenskog saveza. Sve u svemu je svako mogao prema sopstvenoj naklonosti i želji da traži svoju sreću, držeći se pri tome starog nepisanog zakona.

Budući da nigde nisu bili nametljivi ili neprijatni, ljudi nisu imali osnova da o njima govore. Bili su jednostavno tu, a kada bi se pojavili rado su kupovani njihovi ručni radovi, jer se radilo o proizvodima prvoklasnog kvaliteta.

Sa takvim jednim plemenom je Šejn sklopio sporazum da za dobru novčanu naknadu brinu o dobrobiti Simona Bareta i da ga sakrivaju kod sebe.

Ova porodica imala je dvojica kola sa arnjevima, desetak zaprež-mazgi koje su vukle kola, manje stado koza i nekoliko jaganjaca. Uz sve to bilo je više pasa zapuštenih, čupavih i punih buva koji su stalno trčkarali između kola i živeli od otpadaka koji su nekada nemarno bacani sa kola posle obeda. To što se o praznicima radilo kostima životinja njihove vrste, psima nije smetalo. Razmnožavali su se veoma marljivo da se sedmočlana porodica nije morala brinuti o tome da li će imati sočno pečenje o prazniku.

Kada je sveštenik Šejn prvi put boravio kod Indijanaca – Cigana ispričali su mu da su zaklali jednu kozu. To su sigurno samo kazali znajući za njima neshvatljivu odbojnost belaca prema psećem mesu. Šejn je znao o čemu se radi ali je ipak prihvatio poziv na ručak, budući da je navikao na mnogo gore stvari. Osim toga nije hteo da uvredi Gromovitog vuka, najstarijeg člana ove porodice.

To se isplatilo tokom noći kada je sa ranjenim Simonom Baretom došao u njihov logor. Šejn čak nije morao da ispreda neku priču, bilo je dovoljno reći da je ranjeniku potrebna nega i da će od njega, sveštenika dobiti 200 dolara, što je zamašna suma. Osim toga, Šejn im je obećao još 100 flaša viskija a to je za ove ljude predstavljalo kraljevski dar. Oni su, naime, imali velikih teškoća da dođu do pića, jer je po zakonu bilo zabranjeno prodavati žestoka pića Indijancima. Ako bi do pića hteli da dođu nabavljajući ga ispod ruke, morali su da ga plate trostruko.

Odlučujuće za trgovinu bili su u krajnjoj liniji apeli tri člana porodice, majka Mondele i njenih dveju kćeri. One su na njihovom jeziku veoma živo i rečito ubeđivale svog porodičnog starešinu, dok se Šejn pretvarao da ne razume ni reč. Objašnjavale su svom dedi, odnosno ocu da su se dve lepe mlade devojkice na prvi pogled zaljubile u belog ranjenika i da smatraju da ne bi bilo loše osvežiti krv porodičnog udajom za belca. Koju će od njih dve Simon Baret oženiti, urediće između sebe pošto ga prvo obrade, kako su kazale.

Stari indijanac, deda Gromoviti vuk se dodatno savetovao sa sinom i sa unukom i ni jedan od njih nije imao ništa protiv novog srodstva. Da Simon Baret to neće prihvatiti nije uopšte dolazilo u

obzir. Ako ništa drugo dugovao im je zahvalnost jer su mu spasli život.

Istini za volju dve lepe, mlade Indijanke su bacile oko i na Šejna ali im je Gromoviti vuk objasnio je devojkama da takav muškarac u crnoj odeždi ne bi bio pravi muž za njih jer mu je njegov Veliki Manitu zabranio da se bavi ženama.

Šejn naravno nije sve ispričao svom prijatelju, nije bilo potrebe. A osim toga za vreme pregovora ranjenik je utonuo u dubok i čvrst san. Kasnije su ga položili u kola natovarena skoro do vrha zastirkama i robom od pruća. Niko u tom haosu ne bi mogao da pomisli da se tu krije ranjenik. Čovek iz Sedme brigade je bio uveren da nema od čega strahovati.

Nije mogao da se krišom ne nasmeje, zamišljajući lice Simona Baretta, kako će reagovati kada mu jedna od dve lepotice bude rekla da ga je izabrala za muža.

– Sta je to smešno? – upitala je Kasandra budeći se iz dremeža. – Mogu li se i ja sa tobom radovati?

– Mislio sam da baš nisam pogodan za sveca – kazao je Šejn jer mu u tom času ništa drugo nije palo na pamet. – Proglasiti me svecem bio bi doista najbolji vic svih vremena.

– Ja sam sanjala Simona – kazala je. – I to uopšte nije bilo veselo. Srahujem da je u velikoj opasnosti.

– I ja mislim tako...

– Ja nikako ne mogu da zamislim da se on interesovao samo za moj novac, Šejn. Ne, takav Simon Baret sigurno nije. Ne mogu da kažem ništa rđavo o njemu. Čak mi ga je i žao što duže razmišljam o tome. Valo mora da je u zabludi.

– To će se utvrditi – rekao je Šejn izmičući.

– Ja ne smem Simona ostaviti na cedilu. To bi sa moje strane bila izdaja.

– Ali, ti si ga već ostavila na cedilu. Biće veoma ogorčen kada mu budeš rekla da se nećeš udati za njega.

– Ah Šejn, to će preživeti i prebroditi. Od toga još niko nije umro. Loše je ono ostalo. Sta ako ga izvedu pred sud pod optužbom da je ubio mog strica? Valu će uspeti da ga odvedu na vešala, ako to bude hteo. Rekao je da hoće krivca videti obešenog. Pun je besa, Šejn.

– To je i razumljivo – objašnjavao je Šejn devojci. – Jedan od ubijenih je njegov otac.

– Ja se stvarno bojim Šejn!

– Odbaci strah, Kasi. Doista se nemaš čega bojati.

Odjednom je na njenom licu video sasvim drugačiji izraz kakav do tada nije imala.

– Jesi li siguran, Šejn? – pitala je tiho, oklevajući.

– Kako to misliš?

– Pa to da nemam razloga za strahovanje?

Postao je oprezan. Na kraju krajeva ona je razmišljala i kombinovala u glavi. Možda je konačno sve stvari osmotrila i iz drugog ugla.

Ako je tako, pomislio je čovek iz Sedme brigade, mogao bi da

pusti mačku iz džaka. Tada bi sve bilo znatno lakše jer bi zajednički nastupili protiv Vala. Odlučio je ipak da prvo oprezno ispita teren.

– Pa ovaj – počeo je. – Ti se možeš u svakom slučaju osloniti na svog rođaka. Šta bi ti se uopšte moglo desiti ako pred sudom daš izjavu? Ili si odjednom počela da podozrevaš?

– To je verovatno vezano za moj san, Šejn. Nisam ja samo sa njala Simona nego i Vala. Pokazivao je rukom na Simona a onda su došle neke mračne spodobе, šćepale Simona i odvele ga na vešala. Možeš li mi to objasniti?

Slegnuo je ramenima. – Ja nisam tumač snova, Kasi.

Ponovo je uzdahnula. – Izvini, Šejn. Ti me sigurno smatraš ludom. Žao mi je ali ja ponekad prosto ne mogu drugačije. Osvoji me mašta i ne ispušta. Tada u mašti smišljам priče koje doista ne odgovaraju stvarnosti daleko su od nje. I ovo što sam ti malo pre ispričala proizvod je mašte. Verovatno si mi se u sebi smejao.

– Ja volim maštovite osobe. One na neki način daju začин životu. Ne bi trebalo sve gledati tako ozbiljno. Ako ništa drugo, život onda izgleda znatno lakši.

– Hvala Šejn. Raduje me što misliš tako.

– Trebalo bi da krenemo – predložio je. – Na tvom ranču se možemo smestiti udobno i o svemu još popričati.

Kasandra se složi i ustade.

– U pravu si, Šejn. Možemo jednostavno sačekati. Nema svrhe sada razbijati glavu.

Obukli su se. Šejn je imao nameru da joj se uskoro poveri, da joj ispriča istinu.

Hteo je da sačeka pogodnu priliku a do tada mogao je da protекne još jedan dan. Tako je bar mislio čovek iz Sedme brigade. Nije mogao slutiti da se iznad njega i iznad Kasandre navlače teški, olovni oblaci.

V

Šejn je zastao dah kada su se približili velikom ranču. Pri meševoj svetlosti ugledao dvojа velika kola sa arnjevima čiji su mu oblici još iz daleka bili poznati. Oboja kola su stajala između grupe drveća, pola milje od zgrada bogatог ranča. Pored kola paslo je nekoliko koza a čuo se i lavež pasa. Gledao je zamišljeno u tom pravcu. Zamišljeno i zabrinuto.

– Šta ti je? – pitala je Kasandra. – Poznaješ li te ljude?

– Da, mislim da ih poznajem – odgovorio je. – Mora da je to porodica Kado koja me je juče srela. Dobri ljudi, putujući trgovci. Hajde da odjašemo do njih, hoćeš li?

Nespokoјstvo se uvuklo u Šejna. Nije mogao da odagna misao da bi ovo bila prilika da još jednom pokuša trezven razgovor sa Simonom i ukaže mu da su mu šanse kod Kasandre nikakve!

Istovremeno posmatrao je ovaj dolazak kao svojevrсну probu, ispit kako će se u slučaju nevolje i iskušenja ponašati Indijanci. On im je naložio da ni pod kakvim okolnostima ne pominju Simona

Bareta ukoliko bi se on, sveštenik, približio kolima u društvu nepoznatih ljudi, bez obzira o kome se radi.

Ako se ne budu držali sporazuma, ništa za to, bar će oni preuzeti odluku koju on odlaže što se Kasandre i istine o Baretu tiče.

No, videće se!

– Da zašto ne! – prihvatila je Kasandra. – Pozdravimo te ljude. Ja te Indijance inače smatram očaravajuće zanimljivim.

Imaju u sebi nečeg tako tajanstvenog. Čini mi se da sam u svom prethodnom životu bila kći velikog poglavice.

– Ako već jesi bila nečija kći onda mora da je to bio neki acteški vladar pa si bila princeza. Trebalo bi umerenije da maštaš, Kasi.

– Gospođice de Soto!

Šejn se s tim potpuno složio.

– U pravu si. Moramo se na to postepeno naviknuti jer nećemo više biti sami. To naročito važi kada ti je rođak u blizini. Potreban je krajnji oprez. On je bistar i budan momak i dovoljna je najmanja sitnica pa da postane podozriv.

– Bez brige svešteniče, možete se osloniti na mene.

Jahali su prema kolima. Poludivlji psi su skakali na konje i lajali besomučno. Nekoliko koza je podiglo glavu i počelo da mekeće, kao da hoće da se žale na noćno uznemiravanje.

Između kola su sedeli Gromoviti vuk, njegov sin i njegov unuk, okupljeni oko već dogorele vatre. U vazduhu se osećao miris pečenja. Žene nisu bile među njima. Između trojice Indijanaca kružila je boca viskija a iz njihovih lula širio se oštar miris duvan-skog dima.

– Zdravo prijatelji – pozdravio je Šejn. – Evo me opet. Jeste li dobro putovali?

Lica su im bila bezizrazna. Šef porodice, Gromoviti vuk, klimnu glavom potvrdno. Podigao je flašu prema mesečini i kazao:

– Dobro je da si došao, svešteniče. Imamo samo još nekoliko kapi vatrene vode, a ljudi sa ranča neće da nam je prodaju. Siguran sam da nam ti kao veliki vrač možeš pomoći.

Iz kola je izašla debela majka dveju lepih vitkih kćeri za koje je tražila muževe i na jednog bacila već oko. Na Bareta! Bolje rećeno, obe kćeri su bacile oko na njega. To su, uostalom, i bila kola u kojima je, kako je Šejn procenio, bio prikriven njegov prijatelj. Majka Mondela je neprimetno namignula Šejnu.

– Doneću vam kasnije vatrenu vodu – obećao je Šejn sada već opušteniji jer je shvatio Mondelino namigivanje kao znak da je sve u redu. Pogledao je upitno Kasandru a ona prihvatila spremno:

– To je u redu – kazala je. – Poslaću nekog od ljudi da donese piće.

– Ipak si sebi uzeo skvo, svešteniče? – pitala je Mondela – Mišlila sam da bele sluge velikog Manitua ne smeju da imaju skvo. Mogao si imati i jednu od mojih kćeri.

– Ona nije moja skvo – objasnio je Šejn. – Ovo je gospođica de Soto, vlasnica onog ranča preko.

Tri Indijanca skočiše spremno na noge, čim su to čuli i nasmešiše se Kasandri ljubazno.

– Velika nam je čast da vas upoznamo gospo – kazao je Gromoviti vuk. – Dozvoljavate li da nekoliko dana ostanemo na vašoj zemlji.

– Šta vas dovodi ovamo? – pitala je devojka. – Zbog čega odmah nekoliko dana? Vi inače ne ostajete duže od jednog dana. Zar je neko od vaše porodice bolestan?

Od nekud je u noć doprlo ječanje. To se Simon Baret naglo uspravio na svom ležaju i zaječao od neočekivanog bola.

Kasandra podiže glavu prema kolima. Indijanci su zadržali mir, lica su im ostala bezizrazna.

– Šta je to bilo? – pitala je Kasandra. – Zvučalo je kao bolno ječanje. Dakle ipak imate nekog bolesnog u kolima. Ili možda ranjenog? Znači sigurno ste došli ovamo jer ste se nadali da će vam neko od nas sa ranča pomoći.

Ponovo se čulo ječanje iz unutrašnjosti kola, bilo je glasnije i nekako jasnije, sa svetlijim prizvukom. Odmah iza toga iz kola se pojavila jedna od dveju kćeri, ona za koju je Šejn bio ubeđen da potiče od oca belca. Lice joj je bilo izobličeno u bolnu grimasu.

– Ja sam se udarila! – jadovala je i kliznula na zemlju niz dasku na zadnjem delu kola. Stajala je zgrčena obgrlila obema rukama koleno koje je tobož strašno bolelo.

Majka Mondela joj je pritrčala odmah i tešila je kao da pred sobom ima malo dete.

Šejn je odahnuo sa olakšanjem. Držanje ovih ljudi potvrdilo je da oni nepokolebljivo drže reč. Samo Simon, taj zaljubljeni tetreb zamalo da sve pokvari. Sigurno je izgubio kontrolu kada je čuo Kasandrin glas. Sigurno je pokušao da skrene pažnju na sebe, taj glupak! Verovatno su to primetile devojke i brzo mu zatvorile usta, da bi ostao miran. Ili je možda Simon bio uverena da je sigurniji ako se nalazi blizu svoje drage?

Šejn je u svakom slučaju slutio kako se sve odigralo. Simon ih je najverovatnije ubedio da se odvezu blizu ranča. Najverovatnije ne zbog sigurnosti, nego zbog toga što nije mogao da izdrži bez svoje dragane. Da li je moguće da jedan tako iskusan čovek kakav je Simon može da bude tako zaslepljen? Zar ga je razum napustio kao nekog balavca, žutokljunca? U tom pogledu je Šejn doživeo već mnoge lude situacije. Kada staro drvo gori, ono to čini izuzetno svetlim plamenom. Jedna mudrost koja se bezbroj puta dokazivala.

– To znači da je kod vas sve u redu – kazao je sveštenik. – Poslaću vam nekoliko flaša viskija. Ali mi morate obećati da se nećete odmah opiti do besvesti.

Pri tom je pogledao sina Vuka gromovnika, Mondelinog muža. Ona mu je pričala sa žaljenjem da on u postelji jedino hrče, okrivljujući za to vatrenu vodu.

– Ja ću paziti na njega, čudotvorče! – oglasila se Mondela. – Neće se usuditi da se napije još jednom kada sam ja u blizini. U protivnom će dobiti žestoke batine!

Muž zavuče glavu u ramena. Iz nekih razloga je u poslednje vreme ovde vladala prilično oštra klima.

– To je dobro Mondela – kazao je. – Dobra žena mora da pazi na svog muža kao dobra pastirica na svoje koze.

Kao potvrda toga, meketanjem se oglasilo nekoliko koza. I psi su počeli ponovo da laju ali iz sasvim drugačijeg razloga.

Iz pravca ranča se približavalo više jahača. Bilo ih je 15 sa Valo de Sotom na čelu. Nije ga bilo teško prepoznati iz daleka po izuzetno velikom obodu šešira, koji je Šejnu pao u oči još kod lovačke kolibe. Verovatno je advokat veličinom svog „stetsona“ hteo da potkrepi svoju moć. Sledila su ga dva čoveka sa šerifskim zvezdama na grudima. Za njima su išli ostali koji su indijanski logor opkolili sa svih strana.

Čovek iz Sedme brigade nasluti nevolju. No, morao je da se drži i obuzdava.

Advokat zaustavi konja tik uz Šejna i nasmeja se široko. To učiniše i dvojica čuvara zakona. Nešto je besumnje lebdelo u vazduhu.

– Pozdravljam vas, svešteniče – kazao je Valo. – Jeste li dobro putovali?

– Ne mogu da se požalim – uzvratio je Šejn sležući ramenima.

Do tog trenutka Valo de Soto nije svoju rođaku udostojio ni jednim jedinim pogledom. Kao da je za njega bila vazduh.

– Stižete kasno – kazao je Valo. – Nešto se uz put dogodilo, zar ne?

– Ako znate, zašto onda pitate? – uzvratio je Šejn mirno. – Vi to već znate zar ne?

– Da, svešteniče – potvrdio je Valo cinično. – Ja sam vam već rekao da imam najbolje veze, što mogu da zahvalim svom pozivu. Zbog toga svuda poznajem važne i uticajne ljude koji mi pomažu da saznam nešto što me zanima. Pri tome se podbočio na vrh sedla i postao još ciničniji. Šejn oseti unutrašnju napetost. Bilo mu je jasno da se nešto nadvilo nad njim što on neće moći da odagna.

– I šta ste saznali, mister de Soto? – pitao je Šejn trudeći se, i to s mukom, da ne stavi na kocku svoj položaj sveštenika. Bila je to majušna nada ali se nije držao grčevito. Nije bio sasvim siguran da de Soto misli na isto na šta i on.

– Hteli ste da ispričate zbog čega stižete tako kasno svešteniče – pitao je Valo. – Šta se to dogodilo?

– Uz put smo bili napadnuti – povikala je Kasandra. – Šta je po sredi, rođače? Zbog čega govoriš samo sa sveštenikom a ne i sa mnom. Ponašaj se kao da sam za tebe vazduh.

– Mi ćemo razgovarati kasnije rođako – uzvratio je hladno i odbojno. Prvo sa sveštenikom moram da raščistim neke stvari u kojima ima nejasnoća. Dakle, šta je to bilo uz put?

– On se samo branio – povikala je ponovo Kasandra. – Mogu da zamislim da su ti oni razbojnici ispreli sasvim drugačiju priču. To međutim nije istina. Bilo je...

– Smiri se i ućuti konačno! – naredio je oštro. – Nemoj me ometati pri mojim istragama, Kasandra!

Zvučalo je veoma opasno.

Oslovio je njenim pravim, punim imenom Kasandra. Kao da je zaboravio ono skraćeno, prisno, Kasi.

Saslušavanju? – rekla je sasvim smetena. – O čemu to govoriš Valo? Za ime neba reci konačno šta se dešava?

Izraz lica mu je bio satanski. – Ti me ometaš ovde u službenoj istrazi – kazao je službenim tonom. – Moram da ti saopštim da mi je sudija Tomas u Zapati dao, što se ovog slučaja tiče posebna ovlašćenja. Ovlašćenja u rangu državnog tužioca. Posebnost ove situacije je to učinila neophodnim. Ja se sam nalazim u položaju kada ne smem imati nikakvih obzira prema rođacima niti prema rođaćkim odnosima. Ne mogu niti smem. Jedino sam obavezan prema zakonu jer sam u tom smislu i položio zakletvu. Dakle, moram te još jednom najstrožije upozoriti da u svojim istraživanjima više neću da budem ometan. U protivnom bih bio prinuđen da preduzmem oštrije mere.

Kasandra je prebledela. Šejn je pogledao značajno. Tog trenutka mu se činilo da je pogrešio, da bi bilo bolje da joj je kazao istinu. Da je to obavio tokom puta sada bi se nalazili u sasvim drugačijem položaju.

Valo je držao čvrsto sve konce u svojim rukama.

Taj pakleni čovek je ubedio sudiju u Zapati da ga imenuje u ovom slučaju za državnog tužioca, koji u petostrukom ubistvu treba da vodi istragu. Pitanje je bilo da li iza ovog ovlašćenja ne stoje drugi zajednički nečasni poslovi koje su sprovodili sudija i advokat. Možda je sudija podmićen, ili što bi čak više ličilo na Valo de Sota, ucenjen jer mu je vešti advokat otkrio neku slabost, greh ili prljavštinu bilo koje vrste. Za sve ovo Šejn, istina, nije imao nikakvih pravnih argumenata ali je slutio da se upravo tako odigralo.

Sudije na Zapadu su bili mahom čestiti ljudi koji su postavljene na taj položaj a da nisu baš obavezno pre toga proučavali paragrafe. Nije bilo obavezno. Ali ako bi jedan advokat kakav je Valo, ubedljiv i rečit, počeo sudiji da drži propoved o paragrafima i napuni ma glavu njima, sudija je mogao jedino da na kraju kapitulira. Možda je to bio i slučaj sudije u Zapati. Nije isključeno da je pritisnut paragrafima i sam stekao uverenje da je najbolje takav težak slučaj poveriti čoveku koji je već mnogo puta dokazao svoju sposobnost i svoje pravničko znanje.

Ako je tako, Šejn ne bi imao razloga da bilo šta prebacuje sudiji osim činjenice da se dao ubediti i uvući nesvesno u ovu igru. Kome ne bi moglo da se dogodi nešto slično naročito ako ima posla sa jednim prepredenim pasjim sinom kakav je Valo de Soto!

Dok je razmišljao o tome na koji način je Valo došao do ovakvih ovlašćenja i već bio blizu zaključka da je ipak sudija nasamaren a ne saučesnik, Šejn nije primetio da se de Sotov izraz lica u međuvremenu izmenio, od satanskog je postao optužujući.

– Ispričajte mi prvo šta se uz put dogodilo, svešteniče!

Poslednju reč je prevalio preko usana tek posle jedne duge pauze. Izgovorio je govoto rezeći.

O tome što se dogodilo izgleda da još nije znao ništa. Malo pre je mislio po svome sudeći na nešto drugo! Šejn je slutio da bi to

moglo da bude ljubomora jer po onome što je video u lovačkoj kolibi, odnosi između Kasandre i Vala nisu nikako bili samo rođački. No to sada nije bilo važno. Daleko bitnije je bilo šta ovaj lupež smera sa Kasandrom.

– Bili smo napadnuti kraj jednog potoka gde smo se zaustavili radi predaha – odgovorio je Šejn. – Napalo nas je šest skitnica u sedlima.

– Znači po našoj zemlji se opet muva neki nepoznati šljam – promrsio je Valo. – No to mora da se izmeni. Pri tom je pogledao kola sa arnjevima pitajući: – Šta uopšte ovi vašljivi Indijanci imaju da traže ovde?

– To je moja stvar! – viknula je Kasandra. – Ja sam im dozvolila da se ulogore ovde. U to niko ne može da se meša. Ni ti Valo, iako si sada nešto kao državni tužilac.

De Soto je stegao usne. Postalo mu je jasno da je u svojoj žustrini i neobuzdanosti otišao predaleko.

– Imaš pravo, Kasandra – kazao je tobož pokajnički. – Izvini što sam stavio primedbu na to.

Ponovo se obratio Šejnu: – Šta se onda dogodilo, svešteniče?

– Pa, u stvari ništa naročito, uzvratio je čovek iz Sedme brigade. – Skitnice su htele da naprave grubu šalu sa vašom rođakom. Došlo je do tuče i ta šestorica su izvukla deblji kraj.

Valo je gledao s nevericom.

– Šestorica protiv jednog?

– Tako je bilo, mister de Soto – Šejn se trudio da i dalje govori na način na koji to sveštenici čine.

– Zar nije ispaljen ni jedan metak?

– To nisu bili u pitanju revolveraši. Osim toga, izgleda da su imali izvesno strahopoštovanje prema mantiji.

– Šestorica! – gotovo je jeknuo Valo. – Vi me sve više iznenađujete, svešteniče. Vi ste doista nesvakidašnji stvor. Sveštenik koji savlada šestoricu napadača, koji ih prebije. Vi ste ih prebili zar ne?

U protivnom ne bih bio ovde – kazao je Šejn suvo. Imao sam i mnogo sreće što moram priznati.

– Pređimo konačno na stvar, svešteniče. Obuzele su me izvesne sumnje da li ste vi pravi sveštenik.

Šejn podiže obrve.

– Tako dakle? – kazao je čovek iz Sedme brigade otegnuto. – Ja vam mogu pokazati svoja dokumenta, ispravu. Potpisao je biskup slobodne metodističke crkve iz Ilinoisa. Ja nisam posvećeni sveštenik u smislu velike zvanične crkve. Mi smo sekta. U našoj zajednici svaki vernik ima mogućnost da postane sveštenik i da kao propovednik putuje zemljom. Ako hoćete da vidite moj dokumenat rado ću ga izvaditi iz svog prtljaga, mister de Soto.

Valo nemarno odmahnu rukom.

– Ima vremena. Ja vam i bez toga verujem da posedujete neki dokumenat. Znači vi ste doista pravi sveštenik. Dobro, hteo bih da pođem od te činjenice. To vas međutim ne oslobađa sumnje pod kojom se nalazite.

Taj hladnokrvni lupež od de Sota je uspeo da prikupi razne

informacije o Šejnu. Ali to što je znao obelodanjivao je postupno, na parče. To je bio deo jedne veoma smišljene i rafinirane taktike.

– Sumnja? – kazao je Šejn. – To me doista duboko pogađa.

– Saznao sam da ste pre oko četiri nedelje bili na području Oklahome umešani u neku misterioznu priču, svešteniče. Tamo ste se pojavili kao lovac na ljudske glave, to jest na nagrade. Šta kažete na to?

Šejn odmahnu glavom. Sasvim mirno je gledao de Sotu u oči.

– Mora biti da se radi o zabuni i zabludi, gospodine de Soto. Sasvim sigurno ima još mnogo ljudi koji nose ime Šejn. Zbog čega onda ne bi postojao i neki lovac na ljudske glave po imenu Šejn? Možda postoji i neki sudija ili advokat sa istim takvim imenom. To bi bilo sasvim prirodno. Zar i vi ne mislite tako, mister de Soto?

Pozicije sa kojih je u početku nastupao de Soto nisu više bile tako jake. Kao da mu je tle pod nogama slabilo. Primetio je to i počeo da se povlači veoma vešto.

– Pa i ja sam pomislio da verovatno radi o slučajnoj podudarnosti imena, svešteniče – kazao je. – Znači slučajnost. Da li je takođe slučajnost da je jedan čovek po imenu Šejn prijatelj nekadašnjeg detektiva firme „Pinkerton“, Simona Bareta?

Šejn se smešio učtivo.

– Aha, sada slutim odakle vetar duva mister de Soto. Vi ste dakle u Zapati sva željena imena obznanili telegrafom pa tako i moje ime. To je bilo veoma mudro i obazrivo s vaše strane. Na vašem mestu bih i ja postupio tako. Najverovatnije. Neko od vaših poznanika vam je posle toga poslao obavesti koje su vas, što se tiče mene, učinile podozrivim i naterale na razmišljanje. To mogu potpuno da shvatim. Ja naravno ne mogu ništa drugo da učinim do da vam kažem da nisam lovac na ljudske glave niti da poznajem Simona Bareta. Ovo poslednje čak ne bih mogao ni dokazati. Mogu vam samo pokazati dokumenat iz kojeg ćete videti da sam cenjeni sveštenik. Što se tiče daljih obaveštenja stojim vam na raspolaganju, mister de Soto. I ja sam zainteresovan za to da se ovaj slučaj što je moguće brže razjasni. U protivnom bih i ja na kraju mogao da budem osumnjičen za ubistvo. Zbog toga, ponavljam, želim da se sve što je moguće brže razjasni.

Valo de Soto se veoma trudio da zadrži dostojanstveno, i otmeno držanje. Bio je gnevan na samog sebe jer je preneglio.

Da nije bilo tako ne bi Šejn uspeo da zaustavi povoljan vetar koji mu je već nadimao jedra.

Proklinjao je samog sebe zbog toga što nije uspeo da sasvim mirno razgovara i što nije uspeo da potisne i odagna svoju divlju prirodu.

– Mogu da vas shvatim, svešteniče – kazao je. – Milo mi je da se moje sumnje nisu potvrdile. Vi ćete, uveren sam, ostati neko vreme ovde kao naš gost?

– Još ću razmisliti o tome – uzvratilo je Šejn. – U stvari, moj prvenstveni zadatak je da putujem naokolo i držim propovedi.

– Možete sebi da priuštite kratak predah. – De Soto se smejavao. – Ako budete imali neodoljivu potrebu da držite propoved, možete

se obratiti ljudima sa ranča. Ima među momcima veći broj crnih ovaca kojima bi ozbiljna sveta reč činila dobro.

Govoreći to de Soto se smejao. Čoveku iz Sedme brigade nije promaklo da Vala radije što mu se pružila prilika za smeh jer je na taj način lakše mogao da prebrodi razočaranje zbog poraza. Istina, ovaj poraz je po de Sotu bio samo prolaznog značaja. Sve će on to veoma brzo dovesti u red, onako kako je naumio. Šejnu nije bilo teško da sagleda na koji način i o čemu ovaj lupež razmišlja.

Čovek iz Sedme brigade je sa svoje strane razmišljao da li je Kasandrin rođak nastavio igru davanja obaveštenja i izricanju optužbi postupno, na parče. Možda krije u rukavu još neki adut. Nije isključeno. Ispod oka je posmatrao Kasandru i video da je zbunjena i u nedoumici. Ipak, bilo je jasno da joj još nije puklo pred očima i da još uvek veruje u dobre namere svog rođaka. Njegovo sadašnje ponašanje je, prema tome, najverovatnije pripisivala njegovoj preteranoj revnosti vezanoj za dužnost državnog tužioca. Nije još slutila izdaju.

Pitanje je kako će se dalje odvijati njegov pakleni plan.

– Šta ćete sada preduzeti mister de Soto? – pitao je Šejn.

– Već sam nešto preduzeo i do sada. Prvo i prvo ponudio sam nagradu od 2000 dolara za hvatanje Simona Bareta. Već su mnogi ljudi krenuli da ga traže. Mnoge momke sa ranča sam takođe poslao u potragu. Cela oblast de Soto ranča i oko njega biće pokrivena i pretražena sa svih strana. Poslao sam obavest i u druga područja i naravno na rančeve i manje farme. Tu nagradu, siguran sam, mnogi će želeći da dobiju.

Kasandra je priterala svog konja bliže rođakovom.

– Ko ti je dao dozvolu da naređuješ mojim ljudima? – pitala ga je.

– To sam učinio u ime zakona, zbog lakšeg obavljanja istrage i hvatanja krivca, Kasandra. Nego, imam s tobom još o mnogim stvarima da se dogovorim. O nečemu što se ne može odlagati.

Podigla je uzde i odjahala ne obraćajući više pažnju na svog rođaka. Uskratila mu je svaki odgovor. Samo je pozvala preko ramena:

– Hoćete li i vi poći, svešteniče?

Šejn takođe potera svog konja. Indijanci su stajali tu bezizra-
znih lica. Nisu odali ništa, a upravo to je bila najveća briga čoveka iz Sedme brigade. Tih 2000 dolara je bio vraški veliki izazov i iskušenje. Srećom, dobro je procenio ove ljude.

– Kasnije ću vas posetiti još jednom – kazao je tiho dok je projahao pored njih. – Uvek držim svoja obećanja.

Na licima Indijanaca nije zaigrao ni jedan nerv. Valo potera svog konja do Šejnovog.

– Šta ste im to obećali svešteniče?

– Nekoliko flaša viskija – uzvratio je Šejn govoreći delimično istinu.

– Zbog čega to? Zar ne znate da je zabranjeno davati piće Indijancima?

– Ti ljudi su mi pre nekoliko dana pomogli kada je moj konj

imao grčeve – objasnio je Šejn. – Posle nekoliko sati je životinji bilo znatno bolje. Ja se, na žalost, ne razumem mnogo u konje a naročito ne u tu bolest. Prirodni lekovi Indijanaca najčešće čine čuda. Žrtvovali su sve svoje zalihe viskija da bi napravili lek za jadnu životinju. Nisam mogao da im dam novac ali sam im obećao da ću im se odužiti čim mi se za to bude ukazala prilika.

– Da, da to mogu da razumem. Ali gde ćete sada uzeti novac za viski?

– To će učiniti vaša rođaka, Valo.

– Ponovo me oslovljavate po imenu, svešteniče. Smatram to dobrim znakom. Za mene je to dokaz da ste mi oprostili.

Šejn, smešeći se, odmahnu glavom.

– Nisam uopšte ni bio ljut na vas, Valo. Zbog čega bih bio? Svim ste logično i dosledno razmišljali, pošto ste dobili obavest o onom Šejnu. Da budem iskren i ja ne bih postupio drugačije.

– Dobro je da tako gledate na stvari, svešteniče. To mi potvrđuje da ste mudar čovek koji ume da misli.

– Hvala vam na komplimentu, Valo.

Da je advokat de Soto znao šta Šejn u tom trenutku misli nesumnjivo bi dobio napad besa.

Logor Indijanaca je ostao za njima. Ostali jahači su ih sledili. Šejn je okrenuo glavu u stranu i odmahnuo s olakšanjem. Pao mu je težak kamen sa srca. Do malo pre je sve izgledalo neizvesno, sve visilo o tankom koncu. Kakva opasnost i ujedno kakva ironija Simon Baret se Valo de Sotu nalazio na dohvrat ruke! Da je advokat to proključio posledice bi bile nesagledive!

Na kakvim li je samo mukama bio Simon Baret sakriven ispod arnjeva. Bile su to paklene muke, pomislio je čovek iz Sedme brigade.

Pokazalo se da je logorovanje Indijanaca blizu ranča ipak bila dobra ideja. Goničima nikada ne bi palo na pamet da im je divljač baš tu kraj rančerske kuće. Dakle, Kado pleme može mirno da još neko vreme boravi tu.

Šejn je odlučio da o svemu tome govori sa Kasandrom čim bude imao prilike, to jest čim ostanu sami. Više nije sumnjao da će od sada nailaziti kod nje na puno razumevanje. Od malo pre je i ona znala šta može očekivati od svog vrlog rođaka. Čak će biti gore od njenih pretpostavki bio je uveren. Najzad, Valo je krenuo u veliki, sveobuhvatan poduhvat i ništa ga neće moći da zaustavi.

Šejnove pretpostavke su se brzo pokazale tačnim.

Valo de Soto nije verovao Šejnu ni jednu jedinu reč. No takva potvrda izdata od nepoznatog biskupa nije davao ni prebijenu paru. Takvu hartiju je bilo moguće veoma lako pribaviti. Znao je to iz sopstvenog iskustva. Do sada je krivotvorio veliki broj potvrda. U to se, uostalom, razumevao najbolje. Čak je i diploma njegovog fakulteta bila falsifikovana. To se verovatno ne bi otkrilo nikada da se nije počelo sve više da priča u krugovima sudija i advokata o spektakularnom dobijanju procesa mladog de Sota. Na njega je obraćena velika pažnja a odjeci njegovih uspeha stigli su i do ministarstva pravosuđa. Naravno, došla su i podozrenja a za njima i do provera.

To je bio i razlog zbog kojeg je Sedma brigada bila tajno uključena u istragu i proveru. Nije trebalo samo slediti trag Valo de Sota nego i neke organizacije u čijem je središtu bio mladi advokat.

Sva ta zamršena pozadina i osnova svega nije preterano interesovala Šejna. Bilo mu je stalo do toga da zaštiti Kasandru i da pomogne svom prijatelju Simonu Baretu da se izvuče iz nevolje. Kada stvar sa Valo de Sotom bude sređena moći će se bez velikih teškoća minirati cela organizacija koja je u raznim mestima ozbiljno ugrožavala i nanosila velike štete sprovođenju zakona i pravosuđa svojim pritiscima, ucenama i mitom.

Jašući prema ranču Šejn je o tome razmišljao intenzivno. Za to vreme su misli Valo de Sota išle drugim pravcem. Ni na trenutak nije posumnjao da se obruč sumnji već odavno zatvara oko njega, nevidljivi obruč. Suviše je bio obuzet time na koji način da uništi Kasandru. No, da bi ostvario taj cilj mora se dokopati Simona Baretu. On je u Valovim očima bio najvažniji svedok. Uostalom u međuvremenu mu je još jedna ideja pala na pamet. Još ove večeri će položiti svoje karte na sto. Bio je izuzetno radoznao kako će na to reagovati Kasandra i Šejn. Ta pomisao mu je razvukla lice u satanski osmeh. Šejnu je to promaklo jer je i sam imao dovoljno svojih briga i nevolja.

Stigli su u široko, prostrano dvorište ranča. Dva čoveka su hitala prema njima da prihvate konje i pobrinu se za njih. Kasandra je imala oči samo za Šejna. Svom rođaku je stavila do znanja, istina bez reči, da za njega od ove večeri oseća samo prezir.

– Svešteniče, pođite molim vas sa mnom! – zamolila je. – Ja sam vam obećala obilatu večeru, obilatu i ukusnu. To ćete dobiti odmah.

– Tome se radujem od sveg srca, – odgovorio je Šejn smešeći se. – Odavno nisam bio tako gladan kao posle ovog uzbudljivog dana!

Valo se pridružio dvojici čuvara zakona. Pretvarao se da nije uopšte čuo Kasandrine reči.

Šejn je podozrevao da su dvojica pomoćnika šerifa bili u stvari ljudi sa Valovog platnog spiska. Sumnja je bila opravdana.

VI

Kasandra je drhtala. Iz očiju joj se mogao čitati strah. Tek sada kada je ostala nasamo sa Šejnom pustila je osećanjima na volju. Nije više morala da se prikriva samosavlađivanjem. Kao dete obisnula se Šejnu oko vrata.

– To je strašno! – šaputala je. – Tek sada počinjem da sagledavam celu stvar. Šejn, zbog čega mi to nisi rekao odavno? Ti si to morao znati! Ti uopšte nisi sveštenik. I tebe sam u međuvremenu prozrela! Molim te, Šejn reci mi istinu.

Odvojio se od devojke i pokazao na vrata.

– Moramo biti oprezni – upozorio je. – Valo ne sme primetiti ništa. On može da naiđe svakog trenutka.

Kasandra je odmahнула glavom.

– On sada ima preča posla. Mora se dogovoriti sa onim pomoćnicima šerifa – došaputala je. – On ih je zapravo svojim uticajem ugurao na to mesto. Do te mere je vršio pritisak na šerifa Mortona sve dok ovaj nije popustio i primio ih na posao. Grad s tim nema nikakve veze. Obojica primaju platu od Vala. Oni su, tako reći njegovi privatni šerifi. Oni u gradu nemaju šta da kažu. Nadležni su za naše područje ali ono što čine, to je navodno u ime zakona. No to sada i nije tako važno. Hajde da govorimo o tebi Šejn. Ti nisi uopšte sveštenik, zar ne?

– Pa prerušavam se tu i tamo, s vremena na vreme – odgovorio je tiho.

Mogao je da joj poveri deo istine. Međutim, da je ovde po zvaničnom naređenju to neće saznati nikada.

– Čemu ta maskarada, Šejn?

– Zbog one priče iz Oklahome. Moram za neko vreme da se pritajim i sakrijem. Gledam me nekoliko tipova kojima sam, kako da kažem, presolio čorbu!

– Ti si dakle stigao ovamo sasvim slučajno?

– A šta si ti mislila, Kasandra?

– Da si Valu za petama.

– Koješta, ovde sam sasvim slučajno.

– Ti si prijatelj Simona Bareta, zar ne?

– To je tačno. Pomogao sam mu protiv one dvojice ubica. Oni su, koliko da znaš, priznali da je trebalo da ubiju mog prijatelja po nalogu tvog rođaka Vala. Upravo su nameravali da ustrelje Vala kada sam ja naišao.

– I onda si ih ti ustrelio?

– Nisam imao drugog izbora, Kasandra!

– Gde je Simon sada, reci mi!

– Na sigurnom, ne brini.

– Zašto nećeš doći i odati to mesto?

– Bojim se da možeš da popustiš, postaneš slaba ako dospeš u neku tešku situaciju, Kasi. Nemoj me više ispitivati, sigurno ti neću reći više od ovoga.

– Baš si zao, Šejn. Zar mi više ne veruješ?

– Pustimo to sada. Treba da razgovaramo o važnijim stvarima – prekinuo je Šejn. Sada si mogla da vidiš kakav je đavo tvoj rođak. Učiniće sve da te uništi Kasi. Sama si se uverila da ide preko leševa i da ga ništa ne može zaustaviti. On ima na savesti i svog rođenog oca. Ona dvojica lovaca na divlje zveri su kompanjoni, pajtaši one dvojice lupeža koje sam ja sredio da bih spasao Simona Bareta.

Shvataš li ili ti moram međusobnu povezanost događaja bolje objasniti?

– Sve mi je već jasno – jeknu Kasandra očajna. – Bože moj, nikada ne bih mogla ni pomisliti da jedan čovek može biti tako skroz na skroz loš, pokvaren. I baš sam ja naletela na njega verovala mu bez ostatka. Nisam ništa posumnjala kada se pojavio odmah nakon pucnjave. Pri tom je ipak sve bilo veoma lako da se prozre.

– Kasi, bila si u šoku – tešio je čovek iz Sedme brigade. – Na tebe se previše toga sručilo. U svom očajanju si u Valu videla svog velikog spasioca. Ne bi trebalo sebi da bilo šta prebacuješ. Mislim ni zbog čega što se dogodilo.

– Sta će se sada dogoditi, Šejn? – pitala je zabrinuto.

– Jednostavno ćemo sačekati da vidimo šta će on preduzeti. On već postaje nesiguran. Jesi li primetila da se razgnevio kada je primetio da me ne može raskrinkati. Sada naravno traži druge mogućnosti da bi nam postavio zamku. Neće mi još dugo verovati. Video sam mu to na licu. Pretpostavljam da pre svega hoće da se dočepa Simona.

– Može li mu to uspeti?

– Sve je moguće Kasi!

– Mislim da ću poludeti. Zar baš ništa ne možemo preduzeti? Što ne odeš jednostavno do Vala i kažeš mu u lice kakav je gad? Tako bi ga saterao u tesnac. On će naravno potegnuti revolver ali ćeš ti biti pripremljen na to. Ti ćeš ga ustreliti i na taj način rešiti sve probleme ovog sveta!

– Ne! – kazao je Šejn mirno. – Nije to baš tako jednostavno, Kasi. Takve stvari se ne mogu raščistiti novim lešom!

– Sada opet govoriš kao sveštenik!

– Ja tako i mislim – tvrdio je čovek iz Sedme brigade. – Nikada nisam bio za besmisleno puškaranje. Osim toga, Valova smrt bi bila potpuno basmisljena. Mene bi gonili kao ubicu jednog državnog tužioca, koji je izgubio život hrabro obavljajući svoju dužnost.

– Moja izjava bi rasvetlila sve, Šejn. Nemaš se čega bojati. Sa spi mu svoje optužbe u lice. Nateraj ga da govori kada bude došao ovamo. I ja ću mu takođe baciti sve u lice, daću svoj doprinos... Sateraćemo ga u tesnac!

– Na to će se on samo podrugljivo nasmejati, Kasi. Zar doista još nisi sagledala kakav je to hladni, promišljeni lupež? On bi se čak klonio da se maši oružja. Bio bi krajnje oprezan. Jedino što bi učinio jeste da sve porekne, odbaci! Nas dvoje bi se pri tom samo izložili velikoj opasnosti, većoj nego što je ona sada. Ne, Kasi mi moramo i dalje igrati ulogu, našu ulogu kao što uostalom i on igra svoju. Moraš biti sigurna da je on obezbedio leđa, odstupnicu. Pored one dvojice tobožnjih čuvara zakona i ostali sa kojima je došao stoje svi zajedno na njegovoj strani. Smeo bih se kladiti u to. Koji su to ljudi?

– Sve samo nova, meni nepoznata lica, koliko sam mogla da vidim, – odgovorila je uplašeno. – To mi do sada nije palo na pamet.

– Eto vidiš, – promrsio je zadovoljno. – Sada ćeš konačno sagledati kakav je naš položaj i kako stvari stoje. Zbog toga ne smemo dati Valu povod da se ustremi na nas. Šta misliš koliko bi mu to odgovaralo da može da nam podmetne zaveru? Tada bi nas sve troje izveo pred sud. Na osnovu onoga što se do sada dogodilo mogao bi da iskonstruiše jednu prilično čvrstu optužbu. Sve se to odlično uklapa. Tvoja ljubavna veza sa Simonom. Moje prijateljstvo s njim. A pre svega i iznad svega činjenica da je tvoj stric Alfredo

stajao na putu da slobodno koristiš svoje nasleđstvo, što si od uvek želela. Ako postupimo po tvome lepo ćemo se namagarčiti.

– Ja to neću izdržati! Kako to misliš jednostavno čekati i ne učiniti ništa. To će mi oduzeti razum, Šejn!

– Sačekaj samo mirno da Valo izgubi svoj – kazao je Šejn mirno.

Kasandra je pokrila lice šakama i jeknula.

– Volela bih da imam nerve kao ti, svešteniče!

Slegnuo je ramenima. Uostalom bio je već naviknut na ovakve stvari. Istina je takođe da nije voleo borbu protiv ovakvih podmičkih tipova, jer je zahtevala specijalnu strategiju i taktiku. Bilo je, nema šta, neprijatno osećanje očekivati otrovnu strelu iz zasede.

Kasandra se ponovo bacila na Šejnove grudi.

– Reci mi bar gde se Simon nalazi – moljakala je. – Jesi li ga sakrio negde u brdima? On je sigurno ranjen pa mu je potreban neko ko će brinuti o njemu.

– Ko to tvrdi da je ranjen?

– Da nije već bi se odavno pojavio negde u mojoj blizini. Simon nije čovek koji bi se kukavički prikrrio, pritajio. Prema tome sigurna sam da je pogođen.

– Ipak, ne treba uopšte da brineš – tvrdio je čovek iz Sedme brigade. I nemoj se više truditi, ja neću da odam njegovo skrovište.

– Ja imam na to pravo, Šejn!

– Ja sam gladan – upozorio je. – Trebalo je da se pobrineš da dobijem hranu, da sto bude postavljen. I žedan sam takođe.

Neko je kucao na vrata.

– Smem li da uđem? – pitao je Valo poletno i već stajao na pragu. Otvorio je vrata takvom brzinom da Kasandra nije uspela da se odvoji od Šejna.

– Nemoj se truditi, rođaku! – kazao je Valo cereći se. – Meni je sasvim jasno da se između vas nešto dogodilo. Ako ti ostaneš nekoliko sati sama s nekim muškarcem mora se jednostavno to dogoditi. Mogu da zamislim veoma živo šta se događalo tamo u dolini. Za to čak ne moram mnogo da mučim svoju maštu. Ti si našeg ljubaznog sveštenika zavela, Kasi. Ti to umeš da činiš majstorski. Verujem da ni sveštenik nije baš imao nešto protiv. Zar ne, svešteniče? Konačno svi smo ljudi istih slabosti, želja i uživanja. A vi baš niste neki prosečan tip nego sasvim izuzetna osoba. To mi je palo u oči još kada sam vas ugledao prvi put. Ne možete baš tim crnom mantijom i belom kragnom prikriti istinu, ono što se u vama zbiva. Priznajte to sasvim mirno. Predamnom ne morate imati tajni. Ja se zbog toga ne ljutim na vas. Nimalo! Vi biste u mojim očima i bili pravi čovek za moju rođaku!

– Takve misli su i meni već padale na pamet! – uzvratila je Šejn smešeci se. – Ne moram čak ni da time prekršim zavet čednosti. Mogu da se oženim i da uprkos tome ostanem sveštenik. Naravno sve to pod pretpostavkom da me Kasi hoće! Mislim zauvek. Šta ti misliš o tome, Kasi? – Pri tome joj je namignuo kako bi shvatila na šta cilja i šta time smeri. – Da li bi bila voljna da budeš moja žena?

Shvatila je odmah. Bila je, uostalom, sve drugo samo ne glupa.

Ovo je, uopšte uzev bila njena velika šansa. Ako bi postali muž i žena, Valo bi se našao u nebranom grožđu. Morao bi da ih ubije oboje da bi se dokopao miliona.

– Tvoje pitanje je došlo tako iznenada, Šejn – uzvratila je Kasandra. – Odbila ne bih ni u kom slučaju. Dopadaš mi se od kada sam te videla na potoku bez te crne mantije. Imaš vraški dobro telo i nudiš ženi više nego što su mi svi do sada ponudili.

Smešeći se pri tom pogledala je Vala koji je bio prilično zatečen raspletom. Dao je jedan vraški lakomislen predlog. Trebalo je da to bude samo jedna podrugljiva primedba, no ovo dvoje je reagovalo sasvim drugačije nego što je on mogao i da sanja.

Da li oni doista misle tako ozbiljno ili...

Ta misao ga je žestoko mučila. Da to možda nije zavera protiv njega? Možda se ovo dvoje tako dogovorilo?

– Hoćeš li nam dati svoj blagoslov, Valo? – pitala je razdraga-no. – Ti si nam lično dao tu ideju.

– Zašto da ne, – izvlačio se Valo. – Ja nemam ništa protiv. Čak i kada bih hteo da to sprečim ruke bi mi bile vezane. No hajde da o tome nastavimo razgovor za vreme jela. Jesi li već obavestila kuvaricu, Kasi?

– To ću učiniti sada, – uzvratila je Kasandra. – Sve ću organizovati i dati potrebna uputstva. Za to vreme možete vas dvojica da popijete nešto i da razgovarate.

Istrčala je napolje. Valo je izvadio flašu i čaše iz jedne vitrine i učini pokret rukom koji je značio poziv.

– Izvolite sveštenice. Sada konačno možemo mirno da razgovaramo. Ako je moguće bez igranja mačke i miša. Govorićemo o bitnim činjenicama, Šejn.

Glas Valo de Sota je odjednom zazvučao tvrdo i nepomirljivo. Gledao je Šejna kao da pred sobom ima smrtnog neprijatelja. To je uostalom i bio slučaj.

– Slušam – kazao čovek iz Sedme brigade hladno. – Šta vam leži na srcu?

– Kao prvo odbaci te proklete ljubazne fraze, Šejn! – gotovo je zarežao advokat. – Ja sam te prozreo i sada znam da si prokleta kopile. Verovatno si najprepredeniji pasji sin kojeg sam ikada sreo. To je razlog zbog kojeg više neću da se pretvaram. Nemam nameru. – Natočio je piće i gurnuo jednu čašu preko stola prema Šejnu. – Dakle, ti satano od sveštenika – nastavio je. – Za mene je stvar sasvim jasna i zbog toga ti dajem savet, dobronameran! Skidaj konačno tu svoju prokletu masku, Šejn! Jesi li spreman da sa mnom razgovaraš razumno ili ti je draže da te sredim po kratkom postupku?

Cereći se, podigao je čašu. I Šejn je takođe ispio piće. Jasno je osećao neposrednu opasnost. Iza vrata trpezarije su najverovatnije već stajale pripremljene ubice, jer u protivnom Valo ne bi smeo da bude tako razmetljiv.

– Ja ne znam šta vi hoćete, Valo – kazao je Šejn uzdržano. – Za

vas ne postoje razlozi, nema osnova da ne verujete u moje zvanje, da sumnjate da sam sveštenik. Ili mislite da sam ja onaj Šejn o kojem ste mi pre kratkog vremena pričali. Budite razumni Valo.

Valo se cerio preteće.

– O kej, Šejn! Ti dakle hoćeš da nastaviš igru. Kako hoćeš glupane. Možeš da rešiš stvar i drugačije. A i ja mogu!

Neverovatno brzim pokretom izvukao je revolver iz futrole.

– Na tebi je izbor, Šejn – kazao je. – Tu, još jednu šansu ću ti dati. Ili ćeš se priključiti mojoj strani ili ćeš umreti.

Iza čoveka iz Sedme brigade se otvoriše vrata i trenutak kasnije mu je neko pritisnuo revolversku cev na potiljak.

– Imaš tačno jedan minut na raspolaganju, Šejn – kazao je Valo ledeno. – Još možeš kazati da!

Pritisak metala na Šejnovom potiljku bio je jezivo hladan. Valove oči su se pretvorile u oči ptice grabljivice. Šejn se opusti. Nije imalo nikakvog smisla igrati i dalje ulogu sveštenika. Uostalom da i jeste pravi sveštenik, Valo bi ga sigurno ustrelio, to jest prepustio svojim plaćenim ubicama. Utuvio je sebi nešto u glavu i od toga sasvim sigurno neće odustati.

– U redu je! – kazao je Šejn, kada se opasna minuta bližila kraju. – Možeš svog ubicu ponovo da pošalješ napolje, Valo. Znaš i sam da moja puška visi napolju na sedlu, a revolver nemam.

Valo dade znak svom čoveku.

– Proveri, Robi!

Ovaj skloni revolversku cev sa Šejnovog potiljka i opipa telo spretnim, uvežbanim pokretima. Nije našao ništa i kazao to svom gazdi.

– U redu je – kazao je Valo. – Oldazi odavde Robi! Nemoj, međutim zaboraviti da ostaneš u blizini. Šejn, na tebe će se motriti sve vreme dok budem razgovarao s tobom. Prema tome nemoj da se zanosiš raznim mislima, znaš već kakvim. Samo sekundu kasnije bi bio mrtav. Ja sam još pre izvesnog vremena probušio rupe na svim vratima. Krišom naravno. Mi smo vas dvoje već malo pre motrili dok ste šaputali. Bilo je to veoma neoprezno s vaše strane. Morali ste računati s tim da vas prisluškujemo.

Šejn mu to nije poverovao, bar ne sasvim. Znao je da je to uglavnom blef. Šejn je imao oštre oči i ne bi mu promaklo da su na vratima ili čak zidovima izbušene rupe.

– Interesantno Valo – kazao je mirno. – Onda znaš sve pa nemam šta više da ti pričam.

Pogledao je preko ramena na trenutak. Robi je idući u nazad napuštao sobu. Bio je to jedan od pomoćnika šerifa.

Valo de Soto se i dalje cerio osećajući se gospodarem situacije.

– Prvo sam razmišljao da li da naložim da te ubiju Šejn – kazao je. – No po mojoj oceni šteta je za tebe. Shvatio sam da si opasan. Verovatno najopasniji pasji sin kojeg sam ikada sreo. Pomislio sam da sam takvog čoveka oduvek tražio. Ti nemaš nikakvih obzira, Šejn. U svakom slučaju ja mislim da si takav. Sada ću ti ponuditi nešto. Možeš ovde da budeš drugi čovek, odmah iza me-

ne. Milionsko nasljedstvo će uskoro pripasti meni. Moja rodaka se već sada može smatrati mrtvom, samo što ona to ne zna.

– Hoćeš da naložiš da je ubiju? Ili je ubiješ svojom rukom?

– To još nije sasvim precizno, odluka još nije pala. Ako budeš na mojoj strani sarađivao, Kasandrin život je spasen. Vi ćete se venčati a ja ću ovde biti veliki gazda. Ti ćeš biti moj zastupnik, moja desna ruka. Kasandra će me sasvim zvanično učiniti svojim glavnim zastupnikom. Naravno, ja ću zbog velikih poslova biti često na putu, odsutan dok ćeš ti ovde upravljati, Šejn. Vas dvoje možete da vodite divan, bezbrižan život a ja bih se kao gazda veoma retko pojavljivao ovde. Sve bi u izvesnom smislu ostalo kao i do sada. Vas dvoje ste najbolja uprava ovde koju mogu zamisliti.

Šejn se smešio i klimao glavom. Naravno bio je spreman da se uključi u ovu podmuklu igru, istina na svoj način. To bez svake sumnje. Prvo zbog toga što je bio u ovom trenutku prinuđen da postupi tako pa se i pretvarao da mu se Valovi predloži veoma dopadaju.

– To ne zvuči loše – kazao je. – Ali tako jednostavno kako si zamislio nije baš sasvim. Zar nisi pomišljao na mogućnost da Kasandra može odbiti, može reći ne!

– Ona će se u početku buniti i odupirati – kazao je Valo samouvereno. – No mora uskoro uvideti da za nju nema drugog izbora. Ili misliš da će pre izabrati smrt, Šejn?

– Pa ne možeš je jednostavno ubiti.

– To mi i nije potrebno. Njoj je, može se reći, konopac već oko vrata. Sve pripreme su već obavljene za to. Treba samo da obavim još jednu sitnicu, dam poslednji podsticaj. Mislim završni. Da li će baš biti obešena to se ne može znati. Naravno, ne može je mimoići duža zatvorska kazna. Verovatno ću proces voditi tako da se uprkos svim dokazima izvuče, to jest ne ode na vešala. Za dlaku! Još će me svi zbog toga hvaliti i veličati jer sam se toliko zauzeo za svoju rodaku. To će moj inače veliki ugled advokata i branioca još povećati.

– Kako to uspevaš? – pitao je Šejn sa naglašenim divljenjem. – Kasi mi je pričala o pravim čudima vezanim za tvoju advokatsku karijeru. Kaže da si i najbeznađežnije slučajeve izvlačio iz vatre.

– To, u stvari i nije neka umetnost – objašnjavao je Valo. – Važno je samo veoma intenzivno njuškati i čeprkati po životima izvesnih ljudi. Najčešće se i nađe neka mračna tačka, makar malo skretanje u stranu. Ne možeš verovati kako je onda lako steći vlast nad takvim, dobiti od njega sve što hoćeš. Sve ostalo je samo forma. Ima naravno i takvih koji nemaju mrlju na savesti ali su zapali u finansijske teškoće iz kojih se ne mogu izvući. Njima se daje velikodušan kredit. Ima raznih mogućnosti Šejn.

– Zar nije opasno to što mi sve odaješ, Valo?

Advokat prezrivo odmahnu rukom.

– Ono što znaš, Šejn neće moći da preneseš dalje čak i da to smerаш. Veruj mi veoma brzo bi bio mrtav.

– Ja i nemam nameru da te odam – kazao je Šejn. – U tom smi-

slu nemaš šta da brineš. Ti si me ubedio, Valo. Od sada na dalje imam najbolje moguće izgleda za budućnost.

De Soto podiže obrve.

– Tebe je začuđujuće lako ubediti, čoveče – zaključio je advokat podozrivo.

– Umem da mislim Valo, to je sve!

– Upravo zbog toga sam te i odabrao, Šejn. Vremenom bi samo morao da postaneš malo domišljatiji i oštroumniji. U stvari nisam računao da ćeš tako brzo nasesti na moj blef. Tako određeno i sigurno nisam baš znao gotovo ništa o tebi. Samo sam pomislio na mogućnost da si možda lagao tvrdeći da si doista sveštenik, a da se kod Šejna kojeg sam pomenuo radio samo o istom imenu. Zbog toga sam i pokušao sa blefom.

– Svaka čast! – rekao je čovek iz Sedme brigade sa uvažavanjem. – To još nikome nije uspelo sa mnom.

– Ne obraćaj pažnju na to, nije važno – zaključio je Valo samouvereno. – Uprkos tome ti si prvoklasan čovek. Moraš se, međutim, pomiriti s tim da sam ja nekoliko gradi bolji od tebe.

Šejn je to propratio komplimentom.

– Da to nisam sagledao ne bih prihvatio tvoj predlog Valo.

– Eto vidiš sve sam znao unapred.

– Smem li da pitam kako misliš da središ Kasandru ukoliko bude stvarala teškoće?

– Sakupio sam svedoke da je zajedno sa Simonom Baretom planirala ubistvo mog oca. Sakupljeno je čitavo brdo dokaza i dva puta toliko indicija. To je gusta mreža iz koje se nikada neće izvući. Ako bude počela da stvara teškoće možeš joj reći sve šta je čeka. Uveren sam da će biti razumna. A šta ona to tako mnogo gubi? Ona će i dalje voditi divan, bezbrižan život. Ja sam siguran da je dovoljno pametna da to uvidi. Ti ne misliš tako?

– Sasvim sigurno je tako, Valo.

Nazdravili su jedan drugome a onda je advokat ponovo napunio čaše.

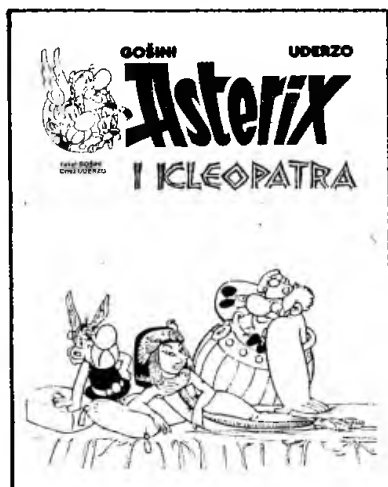
– Sada još treba razjasniti najvažniju tačku – kazao je Valo nagnuvši se još više prema svom sagovorniku. Gledao je Šejna pravo u zenice. – Potrebna mi je glava Simona Bareta. Taj čovek mora biti likvidiran što je moguće pre. On je jedini koji još može da mi pokvari planove.

– To ne moraš ni da mi govoriš, Valo. Meni je od samog početka bilo jasno da ćeš od mene tražiti njegovu glavu. No to mi ne pada baš lako. On spada među moje najbolje prijatelje. Zar nema drugog rešenja?

Valo se namrgodi.

– Kako to uopšte zamišljaš? – pitao je cinično. – Hoćeš li da uključiš ceo svet? Mogu ti učiniti ustupak time što ću poštediti Kasi. Simon Baret se, međutim, uopšte ne uklapa u moje planove. On je slepo zaljubljen u Kasi. To je pravi ludak. Dozvolio je da mu ona odnese pamet i nema pojma šta mu se sprema. Ti si to pretpostavljam već prozreo, Šejn, zar ne? Moja rođaka je lakomisleno i površno stvorenje. Ni tebi baš neće biti lako da je držiš pod kon-

IZAŠLI SU IZ ŠTAMPE NAŠI NOVI STRIP ALBUMI!

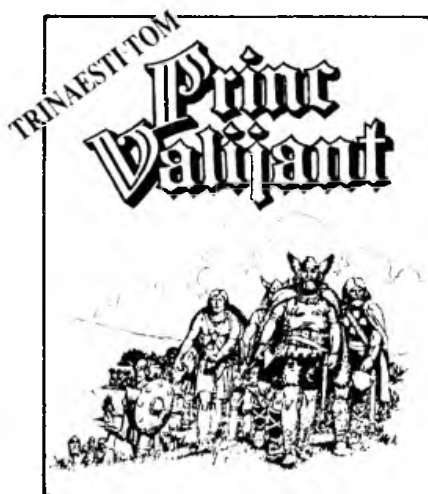
ASTERIKS I KLEOPATRA

tvrdi povez: 300,00 din.

TALIČNI TOM I JUNAK MLAKONJA

tvrdi povez: 300,00 din.

PRINC VALIJANT XIII tom

meki povez: 480,00 din.

tvrdi povez: 750,00 din.

Zainteresovani mogu
da se jave na našu adresu:
FORUM – MARKETPRINT,
Radnička 32,
PP 22, 21102 NOVI SAD,
sa naznakom – za Milana Kiša.
Tel.: 021/611-968

trolom. Ako Simon Baret bude i dalje živeo, to će stvari okrenuti drugim tokom. Moraš ga žrtvovati, Šejn. Taj put se ne može zaobići!

Šejn je sumorno i namršteno gledao pred sebe. Ako bi suviše brzo prihvatio, Valo bi ponovo mogao da sumnja.

– To mi neće baš pasti lako, Valo. – kazao je posle nekog vremena. – Moraš to da shvatiš čoveče!

– Ja to shvatam – tvrdio je Valo tobož s puno saučešća. – No takav je život, dragi moj. S vremena na vreme traži najteže odluke. To se ne može obići ni izbeći kada se žele postići neki, određeni ciljevi. Moraju se s vremena na vreme zaboraviti svi obziri do posljednjeg, Šejn. I ja sam to sam, lično uspeo. Uvideo sam da moj otac stoji na putu da ostvarim svoje ciljeve. Da će to činiti još dugo jer je vodio veoma zdrav život i imao sve izgleda da doživi najdublju starost. Do njegove prirodne smrti bih verovatno i ja davno prošao svoje najbolje godine. Razmišljajući na taj način sam i dejtovovao, Šejn. Razmisli dobro o tome.

Šejn umorno klimnu glavom. Najradije bi, u stvari, dokopao ovog podmuklog zločinca za gušu, no morao je da se savlada. Prvo mora tog zločinca da dovede u ćorsokak, satera ga u tesnac!

– Dakle, šta si odlučio? – insistirao je advokat.

– Mislim da si ti u pravu – kazao je Šejn žustro. – Ali ja ni u kom slučaju neću da budem prisutan kada...

Ostali deo rečenice ostao je neizgovoren.

– Sve je u redu – umirivao ga je Valo. – Ti ne moraš ni da mrdneš prstom. Jedino mi moraš objasniti gde se to skrovište nalazi. Ostalo će srediti moji ljudi.

– Načiniću ti crtež – obeća čovek iz Sedme brigade. – I to čim budemo jeli. I... bilo bi mi draže kada Kasi o tome ne bi saznala ništa.

– I ja smatram da je tako bolje. Sve ćemo to obaviti tajno i tako reći u svilenim rukavicama. Samo je moraš pripremiti na to da će morati da potpiše neke papire. Objasni joj da joj mislim samo najbolje.

Ona i onako neće biti u stanju da odluči šta bi dobro i korisno učinila sa svim tim milionima.

Šejn se složio. – Možeš se osloniti na mene, Valo. Ovaj, zamalo da nešto zaboravim. Simon nije sam u tom skrovištu.

– To sam već i mislio. On je ranjen i potrebna mu je nega, ja bar tako smatram.

– Pravilno zaključuješ.

– Koliko je to ljudi s njim?

– Šestoro!

– Moji ljudi će ih srediti.

– To bi bio pravi masakr, Valo.

– Jedan mrtav više ili manje nema značaja – kazao je Valo ledenim glasom. – Ja ovde moram da sednem za čisti sto, treba mi jasna, čista situacija.

– Hoćeš li i ti da odjašeš sa svojim ljudima?

Advokat se podmuklo nasmeja.

– Ne, gospodine! Ja ti toliko baš ne verujem. Ostaću na ranču i paziti da ti ne dođeš na neku zlu pomisao. Tek kada budem sto posto siguran, daću ti određene ruke. A biću siguran tek kada tvoj prijatelj a i ostali budu likvidirani.

Šejn je ravnodušno klimnuo glavom.

– Na tvom mestu ne bih ni ja postupio drugačije. Za nekoliko dana ćeš, što se tiče mene, biti na čistom.

– To se može tumačiti i ovako i onako, Šejn.

– Uvek na oprezu, budan, zar ne?

– Ja samo pokušavam da se, razmišljajući, stavim u tvoj položaj, stavim na tvoje mesto. Na tvom mestu, na primer ne bih reagovao drugačije i prihvatio bih predloge. Ipak, moram računati i s tim da ćeš mi zaskočiti s leđa. Ukoliko bi to bio slučaj mislim na to da nećeš provesti ni jedan minut bez prisмотрe, dok sve ne bude obavljeno. Jesi li sada neraspoložen prema meni?

– Ne vidim razloga za to, Valo.

– Raduje me što se razumemo, Šejn. Kasandra je ušla u sobu. Okupala se i obukla haljinu. Kosa joj je slobodno padala na rame na otkrivena velikim izrezom. Na preplanuloj koži blistala je biserna ogrlica. Na nogama je imala jednostavne sandale u kojima je hodala lako kao gazela.

– Potrajalo je malo duže – kazala je žustro. – Morala sam malo da se osvežim. Kasandra je uzela čašu iz vitrine i natočila sebi jedan viski. – Jeste li lepo popričali, – pitala je.

Šejn se nagnu prema njoj i poljubi joj usne.

– Valo je u redu – kazao je. – U međuvremenu smo utvrdili da se razumemo i slažemo. Sve sada samo zavisi od tebe Kasandra. Hoćeš li se udati za mene ili ne? Ako hoćeš, što se mene tiče mogli bismo se već sutra venčati kod mirovnog sudije u Zapati.

– Već tako brzo? – pitala je iznenađeno. – Zar ne bismo smeli sebi da ostavimo malo više vremena za razmišljanje, Šejn?

– To prepuštam tebi, Kasi!

– A šta ako ja odustanem, povučem se?

– To sigurno nećeš – kazao je Valo i gledao je ukočeno. – Mislim da ti još uvek ne razumeš i ne sagledavaš situaciju rođako.

Ispila je svoj viski na dušak, zagrcnula se i nezadrživo kašljala. Šejn je pljesnu nekoliko puta po leđima.

– Nisam shvatila! – čudila se Kasandra brišući suze koje joj je jak kašalj naterao na oči. – A kako bi to trebalo da razumem i o čemu je uopšte reč, Valo?

– To je bar jasno – odgovorio je. – Bićeš Šejnova žena i tu ne može biti pogovora. Ja baš nisam spreman da i dalje obilazim činjence. Šejn je već sve ukapirao. Predložio sam mu nešto i on je to prihvatio. To ćeš i ti učiniti ili će za tebe biti velikih neprijatnosti. Neizmernih!

– I za mene takođe – dopunio je Šejn. – Ako ti ne sarađuješ i ne prihvatiš, Valu ja neću biti potreban. Zar nije tako, Valo?

– Šta bi u tom slučaju bilo s tobom to još ne znam! – promrsio je advokat. – To bi se još moralo razjasniti. No u prvom redu se radi o Kasandri. Neka odluči šta joj je draže.

Devojka je poskočila kao oparena.

– Šta se to ovde odigrava? Kakva je igra u pitanju?

– Valo, ti misli samo najbolje – kazao je Šejn. – Nemaš nikakvog razloga da se uzrujavaš. Nas dvoje ćemo biti bračni par i od tada će sve biti u redu.

– U suprotnom ćeš biti izvedena pred sud. Optužba će glasiti ubistvo! – kazao je Valo smešeci se podmuklo.

Odjednom joj se u ruci stvorio „deringer“. Obišla je sto pritislila duplu cev rođaku na slepoočnicu.

– Bez mene! – siktala je. – O, ne Valo to si zamislio suviše jednostavno i lako. Sada će se koplje okrenuti.

Valo je sedeo kao okamenjen. Vrata iza Šejnovih leđa se otvoriše naglo i Robi sa drugim pomoćnikom hrupi u sobu. Držali su uperene revolvere u ruci. Međutim nisu pucali nego su zastali kao da su naleteli na neki nevidljivi zid.

– Kaži im da nestanu! – vikala je Kasandra. – Brojaću do tri, a onda ću ti napuniti tu prokletu glavu usijanim olovom.

Valo je prebledelo kao smrt a krupne graške znoja rosile su mu čelo. Šejn mu je uputio pogled koji je, nadao se ovaj, dobro shvatio.

– Jedan, – počela je Kasandra da broji. – Dva...

– Odlazite! – jeknu Valo. – Nestanite iz sobe!

Dvojica pomoćnika se povukoše. Izmicali su hodajući u nazad. Najzad se vrata zatvoriše s treskom.

Šejn lagano ustade sa svog mesta.

– Budi razumna, Kasi! – govorio je ubedljivo. – To ti neće doneti ništa devojko! Samo se unesrećuješ. Dozvoli da prvo sve lepo objasnim. Ja smatram da su Valovi planovi za budućnost sasvim dobri.

– On je jedna obična propalica! – vikala je Kasandra. – On se samo nameraćio na moje nasleđstvo, ništa drugo! Ti to znaš sasvim dobro, Šejn!

Čovek iz Sedme brigade ustade sa stolice i krenu prema njoj.

– Stani, Šejn! – jeknula je. – Ili ću te ja...

Nastavio je mirno dalje.

– Nema nikakve svrhe, Kasi – tvrdio je. – Ako ubiješ Vala bićeš optužena za ubistvo. Tada ti niko više ne može pomoći.

– On mene u svakom slučaju hoće da pošalje na vešala! Kakva je onda uopšte razlika?

Situacija je bila krajnje opasna. Kasandra je očigledno odlučila da povuče obarač.

– Uveravam te da će on to učiniti jedino ukoliko ne prihvatiš njegov predlog – tvrdio je Šejn. – On mi je u međuvremenu objasnio sve i ja njegove kombinacije smatram sasvim razumnim.

– Ti postaješ njegov saučesnik u zločinu, Šejn!

– Moj razum mi govori drugačije, Kasi!

– Kako vidim nisi ništa bolji od njega.

Prišao je još jedan korak bliže i to sasvim lagano.

– Svako mora da uvidi gde mu je mesto – kazao je ledeno. – Valo me je ubedio. Trebalo bi i ti da misliš isto kao i ja. Onda bi sve bilo u redu.

Tada se u magnovenju našao uz nju. Nije joj ostavio vremena

da razmišlja nego je povukao naglo i odvojio od Vala. „Deringer“ je zapraštao i oba metka se zarila uz samo stolicu na kojoj je sedeo. Meci su se zarali u pod.

Vrata se ponovo otvoriše naglo i oba pomoćnika uleteše u sobu. Valo je skočio sa stolice. Lica izobličena od besa ustremio se obema pesnicama na svoju rođaku.

– To mi moraš platiti, prokleta veštice!

Šejn je obgrlio devojkicu levom rukom a desnu ispružio tako da je advokata zaustavio na potrebnom rastojanju.

– Nemoj, Valo! Sada je sve u potpunom redu!

Advokat zbunjeno zastade. Ruke mu lagano klonuše niz telo. Gledao je Šejna s nevericom dok je ovaj stajao u položaju kao da ga moli za milost. I to tako visok, snažan i neustrašiv čovek kojeg ništa nije moglo da izbaciti iz ravnoteže.

– Prepusti je meni, Valo – kazao je. – Ja ću je obuzdati tako da ti neće više stvarati teškoće.

– Ona nije zaslužila ništa drugo do dobre batine! – tvrdio je advokat.

– A ja neću ženu sa licem izobličenim od udaraca. Takvom se ne bih ženio. Što se mene tiče, možeš je držati zaključanu dok se ne urazumi. Da, to bi bilo najbolje rešenje.

Valovo izobličeno lice, postepeno je dobijalo normalan izraz. Disao je duboko.

– O keji, Šejn. Konačno, ti si mi spasao život ako se ne varam?

– Pusti to – kazao je Šejn. – Kasi te ne bi ustrelila. Nije ona u stanju da učini tako nešto.

– To tvrdiš samo zbog toga da bi me smirio – tvrdio je advokat. – Takva jedna prokleta veštica! Stvarno nisam mislio da je u stanju da učini tako nešto. U pravu si Šejn, moramo je zaključati.

Šejn je pustio Kasandru. Ona se okrenula naglo i nasrnula na njega udarajući ga pesnicama u grudi.

– Prokleta đubre! I tebi sam ja verovala, poklonila ti puno poverenje!

Čovek iz Sedme brigade je dokopao za ruku i okrenuo je na leđa. Ona je počela da ga udara nogama u cevanice ali nije mogla da mu naškodi u lakim sandalama koje je imala na nogama. Kada je to primetila postepeno se smirila.

– Sada ćemo te zaključati, – kazao je odlučno. – Valo, postoji li ovde neka odgovarajuća prostorija?

– U stvari pravo mesto za nju bi bio podrum – gotovo je zarežao advokat. – No, neću da budem nečovečan. Neka bude u svojoj sobi. Tamo ćemo je vezati za postelju. Možda će se konačno urazumiti. Pri tome je dao znak pomoćnicima šerifa, svojim slugama.

– Sklonite je odavde i dobro je istucite ako ponovo pokuša bilo šta!

Obojica priđoše Kasandri, postaviše je između i povedoše napolje. Ona se bez otpora sada prepustila sudbini.

– Mrzim vas! – jeknula je, pre nego što su se vrata zatvorila za njima. – Najviše mrzim tebe, Šejn!

Lice čoveka iz Sedme brigade ostalo je hladno i odbojno.

– Imaćeš ti grdne muke s njom, Šejn – kazao je Valo. – Ipak siguran sam da ćeš je obuzdati i ukrotiti.

Šejn natoči sebi viski.

– Ja lično smatram da je to upola manje zlo nego što izgleda. Ono što je Kasandra učinila rezultat je divljeg uzbuđenja, prva neobuzdana reakcija! Čak verujem da je dobro što je njena prva reakcija bila baš ovakva. Zapravo meni je draže tako nešto nego da pritajeni gnev nosi stalno sobom. Po meni bi to bilo mnogo opasnije za nas obojicu!

Valo je klimnuo glavom. – Pa stvar se može i tako posmatrati. Nadam se da si u pravu. Nego moram priznati da si mi veoma imponovao. Takve postupke i dalje očekujem od tebe.

– Potrudiću se!

– Sada mi možeš mirno načiniti obećani crtež. Hoće li ti to uopšte poći za rukom?

– Sasvim sigurno. Najmarkantnije tačke sam dobro upamtio. U protivnom tamo više ne bih uspeo ništa da nađem. Ni ja niti bilo ko drugi.

Valo je rukavom obrisao znoj sa čela na kojem su se još uvek sijale graške znoja. Bio se žestoko uplašio. Šejn je prema tome spoznao da ovaj čovek nije ni izdaleka tako hladan i sračunat kako se predstavljao onda kada nije bilo opasnosti.

U biti bio je jedna bedna kukavica, što je i uticalo da postane tako vraški oprezan. Istina, zbog sukoba sa Kasandrom stekao je malo više poverenja u Šejna. Ipak nameravao je da se i dalje drži svojih planova i namera, to jest da Šejn ne bude ni za trenutak van nadzora, naravno sve dok ne bude uhvaćen Simon Baret.

Valo izvadi iz jedne fioke blok za pisanje i olovku i položi ih pred Šejna, na trpezarijski sto.

– Sada sam stvarno radoznao da saznam gde je to?

Šejn se dao na posao. Prvo je nacrtao na jednom mestu mali četvorougao i objasnio:

– Ovde je vaša lovačka koliba. Od nje se mora jahati oko pet kilometara pravo prema zapadu. Tada se stiže u dolinu u kojoj sam sreo onu dvojicu tvojih plaćenika.

– Zar si to bio ti? – upita Valo iznenađeno.

– A da, to još nisam stigao da ti ispričam. Možeš da čuješ celu priču ukoliko te zanima.

– Ne to me sada ne bi zanimalo. Završi svoju skicu do kraja. Onu dvojicu nesposobnjakovića ionako ne mogu da oživim. Čoveče, kada sve ovo ovde bude okončano još će mnogo ljudi morati da odu pod zemlju.

– I ja to mislim – saglasio se Šejn.

VIII

Šejnov plan se izgleda ostvarivao. Već sat kasnije su ljudi određeni da pronađu skrovište Simona Bareta krenuli. Bilo ih je ukupno četrnaest. Na ranču su, računajući i Šejna ostala sedmorica. Dakle narednih sati će imati posla sa šestoricom protivnika.

Pod normalnim okolnostima za čoveka iz Sedme brigade to i ne bi bilo tako strašno da mere predostrožnosti koje je Valo preduzeo nisu bile gore nego što je pretpostavljao.

Potvrdilo se da Šejn nije ostajao ni jedan jedini minut bez nadzora. Ma gde krenuo uz njega su uvek bila dva čoveka sa sačmaricama na gotovs. Šejn međutim nije imao oružje. Čak su mu oduzeli i nož.

Kada se grupa jahača izgubila u noći Šejn je ušao u kuhinju i zatražio od kuvara četiri flaše viskija. Bilo je važno da bar pokuša da svom prijatelju prenese vest o onome šta se zbiva. Stavio je flaše viskija u jedan džak od jute i krenuo prema indijanskom logoru. Usred dvorišta iz mraka izađe Valo i stade pred njega.

– Kuda, Šejn?

– Obećao sam nešto Indijancima, već sam ti ispričao. Reč je o viskiju.

– Zar se doista osećaš obaveznim prema tim vašljivim spodobama? – pitao je Valo s nevericom. – To je baš pravo čudo.

– Ja sam uvek učinio ono što sam obećao – tvrdio je Šejn. – Osim toga hoću malo da protegnem noge. Ti verovatno nemaš ništa protiv jedne šetnje, Valo?

– Ako nemaš nikakve zadnje misli, Šejn...

– A kakve bih to mogao imati?

– Ne znam čoveče. Ali ja mislim da si spreman na sve zlo ovog sveta. Pazite dobro na njega ljudi! Odgovarate mi svojim životima!

Dao je znak dvojici koji su stajali u blizini. – Poći ćete kao pojačanje. Jedan od dvojice pomoćnika Robi Blis se stalno, kao senka nalazio u Valovoj blizini.

– Zar hoće da nas napusti, gazda?

– Ide samo do logora onih crvenokožaca.

– A da sećam se! Pusti ga da krene, gazda. Ne verujem da će tamo moći da stvara nevolje.

– Do đavola! Ja uopšte neću da stvaram nevolje, – promrsio je Šejn gnevno. – Vaše proklete sumnje mi polako počinju da idu na živce.

– To je deo našeg sporazuma – tvrdio je Valo. – Moraćeš još neko vreme da to podnosiš.

Pomoćnik šerifa dade advokatu znak da pođe s njim.

– Pusti ga da ide, gazda. Imam ovde nešto za tebe. Možda je čak veoma važno za nas.

Valo klimnu glavom Šejnu.

– Možeš da ideš ali misli sve vreme na to kakva su uputstva ovi momci dobili.

– Verovatno će me ustreliti bez povoda – kazao je Šejn. – Od tih tvojih podmuklih pasa se može očekivati sve.

– Neće se usuditi da to učine – smeja se Valo. – Sada idi što se mene tiče u posetu svojim indijanskim prijateljima. Hteo bih da znam samo šta te je spalo da držiš reč i da se baviš tim vašljivcima. – Rekavši to podmuklo se namejao i pošao za Robijem Blisom. Šejn je pak sa četvoricom čuvara krenuo prema indijanskom logoru. Obuzeo ga je neki nemir, neko čudno osećanje kada se iz mraka pojavio pomoć-

nik šerifa i nagovestio nešto. Šta li je to imao da kaže svom gazdi? Robi Bils je bio veoma opasno šunjalo. Uvek se pojavljivao kada je njegovom gazdi pretila opasnost. Taj momak mu je bio nekako tajanstven i čudan. Nije mogao da prestane da misli na njega, dok su se približavali indijanskom logoru.

Valo prostreli pomoćnika šerifa pogledom čim su ostali sami.

– Znaš da ne volim da me u nečijem prisustvu oslovljavaš tako kao da smo na istoj stepenici – promrsio je. – To možemo da činimo samo kada smo sami. Nemoj to više da zaboraviš! Ovde je strašno mnogo u igri. Ja sam besprekorni, sposoban advokat i uskoro vlasnik jednog ogromnog ranča. Ti i Džek ste pomoćnici šerifa koje ja istina plaćam, ali ste ipak podređeni zakonu. Moramo da sačuvamo distancu Robi! Naročito onda kada je Šejn u našoj blizini. On je jedan vraški podozriv đavo.

– Pusti to Valo! – nasmeja se Robi. – Taj je, može reći, već uskočio u džak. Misliš li možda da nije takav da bi prihvatio tvoje predloge. Njemu je košulja bliža od kaputa. Očekuje da mu obezbediš zlatnu budućnost. Zbog toga je čak i svog prijatelja izručio na nož bez velikog oklevanja. On se već vidi oženjenim sa Kasi i tvojim zastupnikom ovde na ranču. Svaka čast, Valo to si veoma vešto i lako uspeo.

Advokat razvuče lice. Bio je, kao i uvek, skeptičan.

– Ne verujem ja njemu baš tako, bez ostatka Robi. Šejn nešto planira, smeru, siguran sam. Uveren sam da čeka povoljan trenutak da napadne, da mu je to namera. Ne zaboravi da je tamo u brdima uspeo da izađe na kraj sa šest lupeža.

– Zašto mu ne bismo dali šansu, Valo? – pitao je Robi lukavo – Bila bi to prilika da ga stavimo na probu.

Advokat odmahnu glavom.

– To je još suviše rano, Robi. – Moram prvo da otkrijem da se iza svega ne krije nešto drugo. Mogla bi to još da ispadne neka stvar koju je naložilo ministarstvo pravde. Nikako ne mogu da se oslobodim takve pomisli.

– Šta ćemo učiniti ako bi to bila istina?

– Šta bismo mogli drugo nego da ih učutkamo za uvek.

– Ti misliš... i Kasi?

Valo se namrgodi i klimnu glavom.

– Bilo bi mi žao zbog tebe, Robi. No, ti ćeš morati da potražiš drugu ženu. Misli na to da uvek ima neka druga, da ih ima mnogo.

Sačekajmo do sutra da vidimo kakve ćemo novosti dobiti. Možda nam je Šejn govorio istinu i otkrio pravo skrovište. Onda bi se sve moglo srediti.

– Šejn će onda biti na licu mesta likvidiran! Obećano?

– Sasvim jasno, Robi! No, on ni u kom slučaju ne sme da umre pre nego što saznamo gde je skrovište Simona Bareta. Zbog toga su i sve ove moje mere opreza za koje možda smatraš da su preterane. Ako ga izazovemo na akciju sigurno će se boriti do poslednjeg daha. Moram prvo da se dočepam Bareta, Robi! Pre toga mi nema mira.

Robi odjednom počeo da se kikoće kao lud.

– Šta je u pitanju? – pitao je Valo ljutito. – Ideš mi na nerve.

– Žao mi je, Valo! – Robi se u trenutku uozbiljio. – U celoj ovoj

priči za dlaku da zaboravim ono što mi je malo pre palo na pamet. Sasvim iznenada jedna suluda pomisao! Međutim i najluđe ideje se često pokažu kao najbolje, Valo. Nadam se da nećeš ismejati ako ti budem ispričao.

– Istresi to već jednom, Robi! Činiš me radoznalim.

– Razmišljao sam o onim crvenokošcima, Valo. Tu se nešto po mom mišljenju ne uklapa. Razmisli, molim te. Zbog čega je Šejn odmah dojahao do njihovih kola dolazeći sa tvojom rođakom iz planina? Zbog čega smatra sada tako značajnim da tim vašljivcima odmah odnese nekoliko flaša viskija? Nikome na svetu viski nije potreban da preživi, nije nasušna potreba. Ako bi tim Indijancima pretila glad i on bi odneo nešto za jelo, bilo bi sasvim drugačije. Ne mogu da se oslobodim osećanja da je razlog njegovog odlaska sasvim drugačiji.

Na Valovom licu se ogledala zainteresovanost i pažnja.

– Ti misliš na Simona Baretu, Robi?

– U pravu si, Valo!

– Prokletstvo! To bi bilo vraški dobro, pravi pogodak!

– Baret leži u jednim od indijanskih kola, a ono kopile Šejn nas vuče za nos, crta skice i šalje desetinama kilometara daleko. Na tako nešto, uveren sam, taj lažni pop je svakako sposoban. Idemo odmah u indijanski logor! Ako je tvoja sumnja opravdana, sredićemo ih sve na licu mesta!

– Ne prenađluj, Valo – upozorio je Robi. – Nećemo se valjda opet brukati?

– Do đavola, ti si u pravu Robi.

– Ja samo mogu da sumnjam, mislim da su moje sumnje osnovane – promrmlja Robi. – Ako nisu, bila bi to za nas doista velika bruka.

– Hajde Robi, osmotrimo tu stvar i iz drugog ugla!

Krenuli su odlučno s namerom da u širokom luku priđu indijanskom logoru s druge strane. Odjednom su zastali. Izvadili su revolvere iz futrola i piljili u noć obasjanu mesečinom.

– Jesi li i ti video? – procedi Valo. – Nešto je promaklo.

– Da, i ja mislim. Međutim nisam sasvim siguran. Mogla je biti i neka životinja.

– Ili čovek. Kreni desno, a ja ću levo tako ga možemo opkoliti i saterati u tesnac.

U visokoj travi ispred njih bio je čovek. Šunjao se nečujno držeći revolver u ruci i još dva u opasaču.

IX

Šejn je zastao između dvojica kola. Iza njega su se ukopali čuvari sa sačmaricama u ruci. Cela indijanska porodica bila je okupljena oko male vatre. Lica su im bila bezizražajna. Šejn je uprkos tome osećao da nešto nije u redu. Skinuo je džak s ramena i spustio ga na zemlju.

– Dobio sam četiri flaše – kazao je.

Indijanci se nisu ni pomakli. Šejn otvori džak i počeo da vadi flaše jednu za drugom. Oči oca dveju lepotica počeo da svetluca-

ju. Šejn izvadi zapušač iz prve flaše otpi gutljaj i pruži je Gromovitom vuku. Indijanac otpi i pruži flašu dalje svome sinu koji je s mukom sačekao da dođe na red.

– Ti držao reč, čudotvorac. Tvoj Manitu dobar duh... Zastao je zbunjeno i kao da traži reči. Šejn je znao da dobro govori engleski pa ga je to začudilo. Odgovor je stigao brzo. Indijanac se obratio svojoj debeloj snahi na svom jeziku. Međutim reči su bile upućene Šejnu.

– Motrio sam šta se događa i rekao tvom prijatelju. Sada je negde u okolini. Nismo mogli da ga zadržimo. – Na to se dve lepe, kćerke osmehnuše tužno.

– Vi izgleda niste noćas raspoređeni za društvo, prijatelji moji, – kazao je Šejn očinski. – U tom slučaju radije ću otići. Ja sam samo došao da podmirim svoj dug. Ako vam treba još nešto dođite mirno na ranč. Ja ću vas uvek dočekati kao prijatelje.

Stari Indijanac podiže ruku.

– To biti dobro – kazao je. – Mi doći.

– Neću vas uznemirivati dalje. Pretpostavljam da vi nešto određeno slavite. Kakva je to svetkovina?

– Praznik boga meseca. Bog meseca biti naš veliki otac gore. Ti to ne razumeti ti sin od strani Manitu.

Čovek iz Sedme brigade je podigao ruku u znak pozdrava i krenuo nazad prema ranču. Obuzeo ga je nemir. Simon Baret nije izdržao nego je krenuo na ranč iako su ga rane još mučile. No to je bilo tipično za Simona. Nije mu prvi put da se upušta u takve poduhvate. Šejn se nadao da mu prijatelj svojim postupkom neće poremetiti planove. Od sada je morao da računa sa svim mogućnostima.

– I takvom šljamu si ti donosio viski, Šejn! – rekao je jedan od čuvara. – Takve bih ja samo šutnuo, ništa više!

Ostala trojica to propratiše glasnim smehom.

Šejn je razmišljao grozničavo šta mu sada valja činiti. Nije imao oružja a ovi tipovi su ga čuvali kao lovački psi. Možda čak priželjkuju povod da ga napune olovom.

Prokletstvo, šta da čini! Zar će biti osuđen da cele noći ostane skrštenih ruku, da ne preduzme ništa? Iz razmišljanja su ga trgli pucnji. Razbojnici se trgoše i opkoliše Šejna. Svi su napregnuto pijljili u noć.

Pitali su se šta bi to moglo da bude. Uskoro je zavládala tišina, nije se moglo videti ništa. Ljudi koji su čuvali Šejna nisu znali šta da čine.

– Gde je gazda? – prošaputa jedan. – Prokletstvo gde...

– Zaveži gubicu, Henri! – preseče ga drugi. – Sačekaćemo ovde. Za početak nećemo činiti baš ništa.

Šejn je pokušao da umiri samog sebe. Čim bude učinio pokret gotovo je, lupeži će povući obarače. Bili su sada tako nervozni da bi svaki povod bio dovoljan da pucaju.

Oni pucnji su sigurno bili u vezi sa Simonom. U to Šejn nije sumnjao ni trenutka. Ali zbog čega je sada nastala tišina tamo preko kod žbunja odakle su pucnji malo pre dopirali. Bio je već pripremljen na najgore. Ako su ga Valo i Robi likvidirali znači da je i njemu, Šejnu, kucnuo poslednji čas.

– Pogledaću malo šta se zbiva – rekao je jedan od čuvara, onaj koji je rekao Henriju da zaveže gubicu. – Sačekajte ovde i pazite na tog psa od lažnog sveštenika!

Ođsunjao se u mrak a ostala trojica su pritisnuli cevi svojih sačmarica u Šejnova rebra. Bio je još uvek osuđen na mirovanje.

Valo i Robi su se došunjali lagano i bezglasno do jednog tamnog mesta između trave i niskog žbunja. Tako se nešto pokrenulo pa su obojica istvremeno izvukli revolvere i pucali.

Na mestu gde su verovali da leži pogođeni nije bilo nikoga.

– Šta predlažeš, Valo? – pitao je pomoćnik šerifa. – Znaš li šta ja verujem? On se garantovano povukao nazad kod Indijanaca.

– Pogledaćemo! Kreni.

– A Šejn? Zar nije najbolje da idemo na sigurnu kartu i sredi-mo ga odmah?

– To bi bilo jedino ispravno.

Neki čovek im je pritrčao. Bio je to Hal Bakster.

– Šta se dogodilo, gazda? – upitao je zadihano.

– Do sada još ništa, ali nam se čini da se neko muva ovuda. Pucali smo na nešto što se kretalo ali je to bio kojot. Otrči nazad kod ostalih i pazi da nam Šejn ne stvara nevolje. Nego, kako je bilo u indijanskom logoru? Šta je naš sveštenik razgovarao sa crvenokošcima.

– Izmenjao je sa njima nekoliko beznačajnih reči a onda smo se povukli.

– Nije vam ništa palo u oči?

Bakster odmahnu glavom ne shvatajući najbolje.

– Šta nam je to trebalo?

– Sve je u redu – prekide ga Valo. – Uzećeš sada nekog brzog konja i pogledati gde su ostali. Već bi trebalo da se oglase. Baš me čudi...

Advokat nije dovršio misao kada se kroz noć pojavi grupa ljudi na vidiku. Delovali su pri punom mesecu pomalo avetinjski. Bila su to šestorica predvođena Džekom Sloanom, drugim pomoćnikom šerifa.

– Konačno! – uzviknuo je Valo s olakšanjem. – Već sam pomislio da niste čuli naše pucnje.

– Mislio sam da je bolje da dođemo bez konja. – Odgovorio je Džek Sloan uzdržano. – Šta se uopšte zbiva ovde?

Valo mu je objasnio u nekoliko rečenica.

– Znači da nas je onaj đavo namerno uputio na lažan trag – promrsi čuvar zakona. – Znači ostali su na putu uzalud! Opet ste dobro nanjušili stvar, gazda.

Kada su bili nasamo i Džek Sloan je oslovljavao advokata po imenu. No kada je bio neko ko nije pripadao najužem krugu trudio se da drži distancu i dužno poštovanje. Na suprot njemu, Robi Blis više nije vodio računa o tome.

– Ja sam to naslutio – kazao je Valo i sa zadovoljstvom prime-tio kako je Robi ljutito stegao usne. – Mnogo toga ukazuje na to da se Simon sakrio kod crvenokošca. – Naravno, prećutao je da je to bila Blisova pretpostavka. Osim toga, Robi je bio za to da se u

poteru za skrovištem Simona Bareta pošalje samo deo ljudstva. I to je Valo prećutao, to jest pripisao sebi.

Robi Blis je sve teže podnosio to ponašanje, Valovu podmuklost bez obzira što ga je advokat plaćao. Jednostavno to više neće moći da podnosi. Osećao je da će eksplodirati i sa mukom se uzdržavao. Njegova dva kompanjona nisu ni slutili šta se u njemu zbiva. Da je Valo, na primer, to mogao da nasluti ustrelio bi ga bez oklevanja. Robi je doneo pogibeljnu odluku. Došao je do zaključka da će uskoro ovde imati sasvim podređenu ulogu ukoliko se Valovi ciljevi budu ostvarili. Neće dobiti ni Kasandru za ženu što mu je sada bilo jasno. Pašće kao žrtva svog pohlepnog rođaka. Ako pak stvari krenu drugačije, Valo neće naslediti milione nego dobiti metak ili konopac oko vrata. Tada će Kasandra biti gospodarica imanja i sveg bogatstva. Uz nju će biti čovek koji joj je spasao život, onaj koji je imao dovoljno odlučnosti i hrabrosti da u poslednjem minutu spase. Taj čovek će biti, niko drugi do on lično, Robi Blis. Tada će se naravno zvati punim imenom Robert što zvuči mnogo otmenije. Valu bi bilo mnogo bolje da nije tako ljutio Robija i ponižavao ga.

A Šejn?! I za to će Robi, mislio je, naći odgovarajuće rešenje. Prvo, međutim, mora iskoristiti Šejna kao veoma potrebnu i sigurnu pomoć. Sigurno će lažni pop tako postupiti.

Čovek iz Sedme brigade video je da Valo i Robi građe prema uzvišici. Bakster se vrati u dvorište ranča. Njegova tri pajtaša su ga gledala upitno.

– Nije bilo ništa! – obavestio je. – Lažni alarm. Ona dvojica su uobrazila da su videla nekog čoveka. No, bio je samo kojot ili neka druga životinja. Sada hoće da tamo preko kod Indijanaca pogledaju šta ima. Sumnjaju u nešto određeno. – Pri tome se iscerio na Šejna. – Šta misliš Šejn šta to oni podozrevaju? Zar nam nećeš reći?

– Pojma nemam – uzvratilo je Šejn. – Šta je, u čemu je stvar?

– Radi se o tvom prijatelju Baretu – objasnio je Bakster. – To ste vas dvojica vraški lukavo smislili.

– To bi doista bila dobra ideja – složio se čovek iz Sedme brigade. – Na žalost vaš gazda je u zabludi. No to ćete saznati veoma brzo. Vaš sumnjičavi gazda će se najzad uveriti da je to bio bez osnova. Moja igra je časna ljudi!

Dok se ovaj razgovor vodio, Robi i Valo su upravo pretraživali indijanska kola s arnjevima. Indijanska porodica je sve to posmatrala stojeći nepomično. Nekoliko trenutaka kasnije su se advokat i njegov plaćenik vratili na ranč.

– Ko je od vas došao na tu sumanutu pomisao? – pitao je Šejn suvo. – Zar mislite doista da sam hteo da vas nasamarim? Ja sam vam govorio istinu, prokletstvo! Kada ćete konačno početi da mi verujete? Sada bih već konačno pošao na počinak, Valo. I naravno da konačno vidim svoju buduću suprugu. Možda se u međuvremenu urazumila.

– To bi ti odgovaralo, zar ne? – promrsi Valo. – Mi znamo pouzdano da je tvoj prijatelj Baret negde ovde u blizini. Ti si nas vukao za nos, Šejn!

– Interesantno šta ste sve smislili – kazao je Šejn tobož gnev-

no. – Ako mi ne veruješ, zašto me ne ustreliš odmah, Valo? Do đavola ja sam sve ovo zamišljao drugačije.

– Nemaš osnova da se žališ, Šejn – tvrdio je advokat. – Ja sa tobom postupam sasvim fer, je li? Da jedan drugome ne verujemo u ovakvom slučaju je sasvim normalno. Radi se o nekoliko miliona dolara koji su i ugri. Meni je malo pre palo na pamet da si možda svog prijatelja Baretu sakrio kod Indijanaca. Takav prepreden potez je nešto na šta si ti sposoban, Šejn.

– Hvala na komplimentu, Valo. Ja na žalost nisam došao na takvu pomisao. Jesi li još uvek uveren da je Baret sakriven negde u blizini?

Advokat je u međuvremenu postao nesiguran ali to nije hteo da pokaže.

– Šta ti misliš, Robi? – pitao je gazda.

– Ne znam, gazda.

– Pa ti si uvek inače veoma lukav i domišljat.

– Verovatno si se prevario, gazda.

– Ko to? Ja?

– A ko drugi, gazda? Sve su to bile tvoje ideje. To si, uostalom, rekao malo pre, jasno i glasno. Zar se ne sećaš?

– Ostavimo se sitnica. Šta sada da činimo?

– Pustiti ga da spava ako to hoće – kazao je Robi. – Postavi kraj njega nekog stražara tako da u snu ne smisli neku nevolju. Eto ja bih ga mogao odvesti da spava i paziti na njega.

To je upravo bilo ono što je Robi Blis priželjkivao. Bilo mu je neophodno da dobije priliku za razgovor sa Šejnom. Ako mu to uspe, paklenu igru niko više neće zaustaviti! Naravno morao je da se udruži sa Šejnom i njegovim prijateljem.

Svako od prisutnih je mislio nešto drugo. No svi se ukočiše kada sa gornjeg sprata rančerske kuće odjeknu glas Simona Baretu.

– Stojte svi gde jeste! – vikao je. – Da se niko nije makao inače će Valo de Soto dobiti usijano olovo u glavu!

Svi su podigli glave. Bila je to prirodna reakcija. Samo je Šejn reagovao drugačije, iskoristio je deliće sekundi koji su mu bili na raspolaganju. Ne razmišljajući potrča prema kući.

– Pucajte – urlao je Valo. – Prokletstvo, on ne sme da umakne!

– Ne! – usprotivio se Robi. – Ja ću ga dočepati živog!

Blis je munjevito sagledao situaciju i hteo je da je iskoristi. Iznenada pojava Simona Baretu uklapala se odlično u njegove planove. Trčao je iza Šejna i tako onemogućio da ovaj bude na meti. Niko nije pucao, svi su bili neodlučni pa čak i advokat.

Nekoliko sekundi kasnije ipak odjeknuše pucnji. Jedan metak je pogodio Robija. Trgnuo se i nastavio ranjen dalje.

Iz kuće se takođe pucalo. Prvo je to bio Simon Baret, a onda se sa drugog prozora čuo besan borbeni poklič Kasandre proprćene pucnjavom.

Šejn je bio u predvorju i već hteo da nanišani na ranjenog Robija, kada ovaj povika.

– Ne boj se, Šejn! Ja sam na tvojoj strani. Ne pitaj sada, objasniću ti kasnije.

Skočio je do vrata i počeo da puca u pravcu dvorišta. Čovek iz Sedme brigade mu se pridružio jer je u predvorju našao pušku.

– Iznenađen si, zar ne? – pitao je Blis. – Nisi to očekivao. To sam već odavno smislio i zbog toga predložio da te otpratim na počinak i stražarim kod tebe.

– Čemu ta promena mišljenja?

– Zbog toga što je Valo de Soto obična svinja! Sada ću da ti pomognem, a posle radi sa mnom šta hoćeš.

Na stepeništu su se čuli koraci. Neko je silazio sa sprata.

– Robi, ti si uz nas?! – uzviknula je Kasandra iznenađeno.

Napolju su se ponovo čuli pucnji.

– Trči kod Simona! – kazala je Kasandra. – Ja ću se pobrinuti o Robiju.

Robi je uspeo, iako ranjen, da se osovi na noge. Uzeo je pušku i oteturao do prozora. Pucao je kao pomahnitao. Napolju su se čuli krici pogodenih.

– Ništa nam oni ne mogu – promrsi Robi, kada je nastalo zatišje. – Ova kuća je kao tvrđava. – Ponovo se zateturao. Na licu mu se videlo da ima užasne bolove.

U to u kuću banuše dvojica Valovih ljudi sa sačmaricama u rukama. Odmah su otvorili vatru.

Šejn je još uspeo da se baci u stranu. Ipak, sitna sačma je cepala njegovu crnu svešteničku odoru i dobro mu zakačila kožu. Ležao je na kamenom podu predvorja i otvorio vatru iz puške.

Bili su to Valo de Soto i Džek Sloan.

Robi je pucao takođe poslednjim ostacima snage. Dva razbojnika padoše kao pokošeni. Barutni dim je ispunio predvorje. Šejn pritrčava Blisu i kleče kraj njega. Bilo je kasno. Glava podmićenog pomoćnika šerifa samo klonu na stranu. Poslednji ostaci života napuštali su njegovo telo.

Šejnu je bilo jasno da je Robi Blis samo privremeno prišao njima i da bi posle toga sigurno okrenuo list. I on bi sigurno brzo likvidirao Šejna i dočepao se bogatstva i Kasandre. Bar to mu je bila namera. Sagnuo se da podigne flašu viskija sa poda koju je tu spustila Kasandra dajući ranjeniku da pije. I čovek Sedme brigade je imao potrebu da žestokim pićem spere ukus gorčine iz usta. Čuo je ponovo korake na stepeništu. To je bio Simon Baret. S njim je dolazila i Kasandra de Soto. Simon je prebacio devojci ruku preko ramena i oslanjao se na nju. Šejn im je video na licima da je između njih ponovo zaiskrila ljubav.

– Hoćeš li da nas venčaš, svešteniče? – pitala je Kasandra smejući se.

Šejn je odmahivao glavom.

– To će biti teško – rekao je. – Ja nisam pravi sveštenik ti to znaš.

– Pa šta onda? – upitala je devojka nemarno. – To i ne treba da bude venčanje, mislim ono pravo. I to znaš dobro.

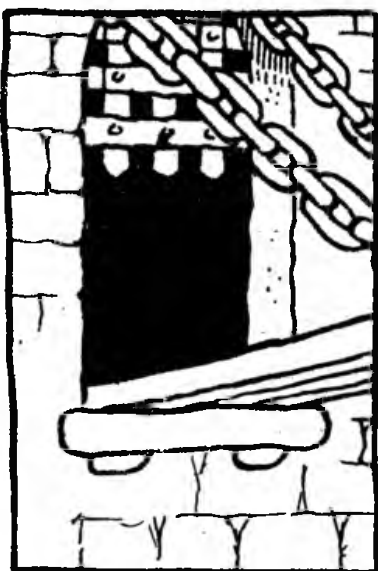
– Kasi! – jeknu Simon užasnut. – Bila je to samo šala, zar ne?

– Da, naravno – odgovorila je. – Biće to neka vrsta probnog braka. Zbog toga nas Šejn može venčati. Ja na tome insistiram!

– U redu – složi se čovek iz Sedme brigade. Venčaću vas!

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

TRENUTKE ODMORA PROVEDITE UZ NAŠA ZABAVNA IZDANJA

• **Ljubavni** •

romani

Svakog utorka

Svi pisci sveta

Svakog petka

Senke

Svakog 7. u mesecu

**VANREDNI
LJUBAVNI ROMAN**

Svakog 3. u mesecu

Svake druge subote

LJUBAVNA PRIČA

• **Strip** •

romani

Svakog prvog utorka

Stripoteka

• **Vestern** •

romani

Svakog 5. u mesecu

**DOCK
HOLDEN**

Svakog 8. u mesecu

ŠEJN

Svakog 4. u mesecu

